

МІСЛА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Блаженніший Святослав: «Церковна єдність будується на святості»

Оскільки є один Бог, є один справжній Пастир овець – єдинородний Син, є одні-єдині ворота, через які можна увійти в життя вічне, тому й Церква Христова є єдиною. Думками про це, коментуючи уривок з Євангелії від Івана, в якому Христос говорить про Себе як про Доброго Пастиря, поділився Блаженніший Святослав Шевчук, Глава УГКЦ, проповідуючи під час Святої Літургії при гробі святого священномученика Йосафата в базиліці святого Петра у Ватикані.

У переддень літургійного спомину святого Йосафата, архієпископа Полоцького, за новим календарним стилем, українська греко-католицька громада Рима, представники інших Церков свого права, які почитають цього святого, а також паломники з України, як і шороку, зібралися у серці

католицького світу, щоб на місці спочинку його нетлінних мошей помолитися за єдність християн. Урочисте богослужіння, яке очолив Блаженніший Святослав у співслужінні з владикою Діонісієм (Ляховичем), Апостольським візитатором для українців греко-католиків Італії та Іспанії, і численно зібраним духовенством стало також відкриттям святкування, приурочених до 400-річчя заснування Чину святого Василія Великого.

На початку проповіді Глава УГКЦ зазначив, що Христові слова про Себе як про «Доброго Пастиря, що душу свою кладе за вівці», є сповненням давніх пророцтв про те, що «справжнім і єдиним пастирем свого люду є Господь Бог». Віра в єдність впливає з віри в єдиного Бога. Ісус також говорить, що є пастирем не лише «для маленької громади», але спасителем усього людства.

«Серед багатьох рис пастирської опіки самого Бога над Своїми людьми є одна дуже специфічна й унікальна. Ісус Христос каже: «Я – ворота», – вів далі проповідник, підкреслюючи, що Ісус є «єдиними воротами, щоб увійти в присутність Небесного Отця». Таким чином, Христос відкриває «нову еру в історії людства», епоху близькості Бога до Своїх людей, та закладає підвалини «вселенськості тої Церкви, яку у Своїй Особі засновує».

Блаженніший Святослав зазначив, що сьогодні наш народ особливо сприймає слова про одне стадо та одного пастиря, глибоко відчуваючи потребу єдності серед теперішніх випробувань, з самого нутра народу «лунає молитва і запит на церковну єдність», але «ніхто сьогодні не знає, як можна це прагнення бути одним Божим стадом до кінця зреалізувати». Ісус же відповідає: церковна «єдність, найперше, будується на святості», – на святості пастирів і Божого люду, бо святість – одна. «Тому ми дуже потребуємо сьогодні, – додав проповідник, – щоб кожен священнослужитель був обра-

зом і подобою єдиного Доброго Пастиря Христа. Навіть більше – був для людей дверима до життя».

Згадуючи про завершення Року Божого милосердя і закриття Святих дверей, Глава УГКЦ наголосив на тому, що важливо, аби ніколи не були закриті ті двері, якими є добрий пастир для свого стада. І бачимо приклад такого пастиря у святому Йосафатові, «який віддав свою душу за овець і назавжди залишився між нами відкритими дверима, через які можемо отримати доступ до Божої благодаті». «Тут, біля його мошей, ми відчуваємо, що церковна єдність не є просто гарною богословською ідеєю, бо за гарну ідею рідко коли хтось віддасть своє життя, навіть той, хто її породив», – додав він, зазначаючи: «Церковна єдність, віра у святу, соборну й апостольську Церкву, наша віра в особливу місію і служіння для церковної єдності Наступника апостола Петра є чимось, за що святі Йосафат і мученики нашої Церкви ХХ століття віддали своє життя. Наша Церква – це Церква-мучениця за єдність християн, і коли хтось шукає сьогодні моделі для повного сопричастя у єдиній Церкві, то має прийти сюди, стати на коліна перед його святими мошами і віднайти відповідь на свої питання».

«Просимо, щоб святий Йосафат, з одного боку, молився перед престолом Всевишнього за нас, за нашу Церкву, за наш народ, а з іншого – просимо за наше духовенство і монашество, бо нам сьогодні дуже потрібно, щоб кожен наш священик, кожен монах і монахиня ставали «душехватами», щоб, спілкуючись зі святими, побожними, освіченими священиками і монахами, кожна людина не просто побачила, але переступила через поріг тих дверей, які ведуть до єдиної, святої, соборної і апостольської Церкви, а через неї – у життя вічне», – підсумував Глава УГКЦ.

uk.radiovaticana.va

Слово на закінчення загальноміської вервиці з молитвою за Героїв Милосердя

**Преосвященні владыки,
доброчесні отці,
високоповажні
представники влади,
величні наші воїни
та курсанти лицю Героїв Крут,
достойні сестри і брати!**

Прийміть слова вдячності за те, що, mimo невігідної погоди, ви зібралися у поході, щоб помолитися до Божої Матері, декларувати себе синами та дочками Марії. Щиро дякую вам усім за вияв любові до Небесної Матері, за свідоцтво надії, яке покладаємо на Неї. Закликаю усіх, щоб помолитися на вервиці або чотках, особливо за навернення грішників, за мир в Україні, за наше військо, припинення війни в нашому краї та в усьому світі, де існують воєнні дії. Божа Мати очікує на молитви вірних синів та дочок святої Церкви. Минулого місяця майже всі

наші владыки зібралися у Фатімі на чергову зустріч католицьких єпископів Європи східного обряду. Кожного року відбуваються подібні зустрічі в різних країнах нашого континенту. Відомо, що у 1917 році в Фатімі трьом пастушкам – Лусії, Францішці та Жасінті – явився ангел та Богородиця, яка стояла перед ними за півметра. Ті з'явлення відбувалися від травня до жовтня 1917 року кожного 13-го числа місяця.

Пастушки були малими дітьми – 10, 9 і 7 років. Мати Божа коротко відповідала на запитання дітей. Лусія запитувала, чи будуть вони в небі. Отримала відповідь: так! Коли запитала про інших дівчат, своїх подруг, що померли раніше, то одна 16-річна уже була в небі, а щодо іншої, Амелії, якій було 18-20 років, то Богородиця повідомила, що ця буде очищуватися до кінця

світу, і лише потім буде в небі.

Богомати просила, щоб діти молилися на вервиці за мир, щоб закінчилася війна. Вона також звернулася до дітей, щоб вони жертвували себе Богові, переносили усі страждання, чинили покуту за навернення грішників. Від Пресвятої Матері виходило світло, яке проникало до грудей і таємних куточків дитячих душ.

(Далі у колонці
– на 2-й сторінці.)

• ЛИСТОПАД •
2016 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
127 / 9

(Продовження, початок на І стор.)

Слово на закінчення загальноміської вервиці з молитвою за Героїв Милосердя

Наступного разу Лусія просила Марію про зцілення хворого і почула відповідь, що йому необхідно повернутися до Бога, і лише тоді протягом року він одужає. Коли Богородиця з'являлася наступні рази, вона завжди просила, щоб діти та їхні знайомі молилися на вервиці, жертвували себе й усе чинили задля навернення грішників та припинення війни.

Згодом, при відході, Марія розкрила долоні, й світло, що виходило з Неї, проникнуло крізь землю. Там діти побачили море вогню, занурених у ньому дияволів та душі в людській подобі, немов вуглики. Ті душі були несені вогнем немов іскри, повні крику й болю. Богородиця сказала, що це – пекло. Заохочувала, щоб багато молитися за грішників. Також Вона повідомила, що якщо люди продовжуватимуть грішити, то за понтифікату папи Пія XI розпочнеться друга, ще гірша війна, ствердила, що гріхи проти Бога викличуть війну, голод, переслідування Церкви тощо.

Деякі видіння та розмови знала сама Лусія. Людей почало збиратися більше на об'явлення, які мали діти; вони просили дітей, щоб вони представляли Пречистій Матері їхні прохання. Мати Божа обіцяла зцілення від хвороб, наголошуючи на звільненні від впливу гріха. Марія завжди просила відмовляти вервицю, а також закликала до посвячення Росії Її непорочному Серцю.

Люди щоразу просили Лусію, щоб та благала Богородицю про оздоровлення хворих. Коли Лусія запитувала, то Мати Божа відповідала, що одних зцілить, а інших – ні, тому що спочатку необхідно очиститися від гріхів.

В одному з видінь Лусія бачила, як люди прямують до хреста, на якому розіп'ятий Ісус. Чоловік у білому був біля самого хреста з кров'ю на довгій білій одежі, підряснику. Інші у духовних одягах чоловіки та жінки, теж миряни, що прямували на гору до хреста, розганялися військовими зі зброєю в руках, направлених на тих, хто прямував до розіп'ятого на хресті Господа. Це – переслідування Церкви. Той поранений чоловік у білому, який був тоді у видінні, тепер уже святий папа Іван Павло II. Як нам розповіла у Фатімі журналістка, яка займалася справою об'явлень сестри Лусії, а також перипетіями навколо замаху на папу, то коли Алі Агджа ще тільки стріляв у Святішого Отця, уже були приготовані статі для преси, що нібито папу вбито. Але якась невидима сила затримала кулю в тілі, і вона не досягнула своєї цілі. Хоч, як розповідала журналістка, згаданий нападник був дуже підготований, знав, як і куди стріляти, щоби вбити папу. І тому відомо, що Святіший Отець Іван Павло II завдячував своє життя й затримання кулі саме Матері Божій Фатімській, до якої молився на вервиці.

Так коротко ми бажали поділитися з вами знаною історією. Це вартує пригадувати, щоб молитися за навернення грішників, за мир у світі, за закінчення війни в Україні. Пообіцяймо Божій Матері, що будемо молитися на вервиці, виконуючи Її волю, Її прохання.

Дякую усім учасникам молитовного походу! Дякую тим, хто старався про приготування цього походу! Подяку складаю військовим, курсантам ліцею, волонтерам, усім, хто дбав про безпеку молитовної ходи!

† Ігор,

Митрополит Львівський, УГКЦ
6 листопада 2016 р. Б., м. Львів, пл. св. Юра

Монаше Згромадження контемплятивних редemptористок в Україні лише засновується. Як повідомляла наша газета, офіційна інавгурація згромадження відбулася 2 жовтня нинішнього року в Архикафедральному соборі святого Юра. А до того українські контемплятивні редemptористки

Завершується Рік Божого Милосердя

Підходить до завершення Рік Божого Милосердя, проголошений Папою Франциском минулого року. З цієї нагоди працівники Курії Львівської архієпархії пройшли крізь Двері Милосердя в Архикафедральному соборі святого Юра та спільно помолились молебень до Божого Милосердя на отримання повного відпусту. Очолив моління Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії.

Після молитви владика Володимир звернувся до присутніх із благословенням та словом настанови, наголосивши на особливій небуденній місії

У день пам'яті великомученика Димитрія Мироточця, у рамках Ювілею Божого Милосердя, до Львівської виправної колонії № 48 завітав Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архієпархії УГКЦ. Тут він звершив Архиєрейську Божественну Літургію, яку супроводжував співом квінтет Гарнізонного храму свв. апп. Петра і Павла.

Разом з архиєреєм в'язнів відвідали в'язничний душпастир виправної установи о. Тарас Мирка, військовий капелан Національної академії сухопутних

Пастирський візит Митрополита до Рясної-Руської

У день пам'яті великомученика Димитрія Мироточця Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, відвідав однойменну парафію, що у с. Рясна-Руська, на околиці Львова. Тут Митрополит звершив Архиєрейську Божественну Літургію й освятив престіл та іконостас у храмі святого великомученика Димитрія.

Промовляючи до вірних, владика ще раз пригадав велич для Церкви постаті святого Димитрія. Але особливий акцент архиєрей поставив на чесноті сучасного мучеництва: «У наш час помирає багато захисників на війні; подібно ставалося у Києві під час Революції гідності, коли проурядові військові вбивали людей. Захисники віддавали своє життя з любові до ближніх, і коли Господь прийме їх внутрішній стан, вони – святі».

Також архиєпископ наголосив на необхідності достойного піклування про храм, зокрема, й про

Митрополит опікується наймолодшим монашим згромадженням

перебували у згромадженнях різних міст Польщі та Італії. Тепер спільнота створює українську обитель.

Для духовної підтримки сестер до їхнього монастиря нещодавно завітав Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський. Тут він звершив Архиєрейську Божественну Літургію, освятивши престіл, а також богослужбовий одяг та речі для служіння у стінах нового монастиря.

працівників Курії для життя і діяльності Церкви в цілому, адже діяльність Курії визначає діяльність епархії і парафій усієї митрополії.

Владика Венедикт відвідав в'язницю

військ імені гетьмана Петра Сагайдачного о. Андрій Хомишин, директор львівського «Карітасу» о. Андрій Сенейко, який подбав про певну матеріальну допомогу для засуджених, а також префект Львівської духовної семінарії Святого Духа о. Іван Глова та студенти семінарії.

У своєму слові владика Венедикт поставив у приклад життя великомученика Димитрія. Святий, незважаючи на обставини, зміг вчинити чесно, справедливо, по-людськи, по-християнськи. «Кожному з нас Бог дарує життя. Отож, вживаймо кожен мить нашого життя, щоби зробити щось добре!» – закликав єпископ.

На завершення відвідин в'язничний душпастир виправної установи о. Тарас Мирка від імені усієї спільноти виправної колонії висловив вдячність владіці Венедикту за душпастирський візит та архиєрейську підтримку.

Джерело: kapelanstvo.info

престіл як місце звершення безкровної Жертви: «Під час посвячення престолу його обмивається трьома водами, щоби показати важність престолу й чистоту. Престол, як пише Праведний Андрей – символ Христа».

Після Літургії Митрополит звершив Чин освячення води й уділив вірним архиєрейське благословення, окропивши їх свяченою водою

Як відомо, місяць листопад є особливим для нашої Церкви, адже у ньому в особливий спосіб почитаємо Великого Митрополита – Праведного Андрея Шептицького. Задля його вшанування до вірних селища Великі Мости, що біля Червонограду, завітав Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митро-

Загальноміська вервиця «Герої Милосердя» у Львові

Щонайменше двічі на рік Курія Львівської архiepархії організує у Львові велелюдні походи і моління. Ось і знову у першу неділю листопада відбулася щорічна загальноміська вервиця, присвячена Героям Милосердя – волонтерам, лікарям, капеланам та людям доброї волі Майдану і воєнних дій на Сході України, що присвятили свої життя допомозі ближнім, головно – бійцям і добровольцям, які захищають цілісність і незалежність України.

Участь у вервиці взяли Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, Преосвященний владика Венедикт та Преосвященний владика Володимир, єпископи-помічники Львівської архiepархії, духовенство, студенти Львівської духовної семінарії, курсанти Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, вихованці Львівського державного ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою імені Героїв Крут та численні львів'яни.

Чисельна – попри несприятливу погоду – молитовна хода пройшла вулицями міста від

До сестер Згромадження дочок Матері Божої Неустанної Помочі, що проживають у м. Новояворівську, завітав із візитом преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архiepархії, відгукнувшись на прохання сестер, які запросили Владика освятити хрест на будівництві їхнього монастиря.

Відвідини розпочалися Божественною Літургією у місцевому храмі свв. апп. Петра і Павла. Прочитавши Євангеліє, владика Венедикт звернувся до вірних своїм пастирським словом, у якому, зокрема, зауважив: «У сьогоднішній Євангелії говориться, що Господь покликав

Митрополита Ігоря вітали парохіяни Великих Мостів

полит Львівський. Тут, у храмі Благовіщення Пресвятої Богородиці, Митрополит звершив Архiepерейську Божественну Літургію та освятив меморіальну дошку-барельєф на честь Праведного Митрополита Андрея.

По закінченні богослужінь архiepіскоп долучився до символічного висадження саджанців дерев, привезених із Прилбич. Їх було висаджено біля парохіяльного храму, а також біля пам'ятника Степанові Бандері. Відтак владика відвідав волейбольні змагання та святковий концерт, у якому взяли участь молоді виконавці із Сокальщини, Яворівщини, Кам'яно-Бужчини, Радехівщини, Жовківщини, Червонограда, і нагородив учасників відзнаками.

храму св. Архистратига Михаїла до площі св. Юра. По завершенні вервиці, на площі св. Юра перед пам'ятником Праведному Митрополиту Андрею, присутні спільно помолилися до Богородиці, а відтак Високопреосвященний владика Ігор закликав до палкої молитви до Матері Божої, навівши приклад чудесного об'явлення у Фатімі, а також подякував присутнім та організаторам Вервиці за зусилля, покладені на звершення спільної молитовної ходи.

Опісля в Архiepікатедральному соборі святого Юра було виставлено для почитання копію чудотворної ікони Матері Божої Теребовлянської, адже саме вона очолювала молитовну ходу містом.

Благословення для Новояворівська

кожного з нас до голошення Доброї Новини. Не тільки єпископи, священники, монахи і монахині покликані до проповідання, але також і миряни. Тому кожен із нас покликаний нести Добру Новину, покликаний свідчити про Христа своїм життям».

Після Божественної Літургії владика Венедикт разом із вірними процесійно перейшов на територію, де здійснюється будівництво жіночого монастиря Покрову Пресвятої Богородиці. Там він звершив Чин освячення хреста.

На завершення єпископ подякував усім вірним за спільну молитву. Також архiepерей закликав особливим способом подивитися на містечко Новояворівськ: «Ще не так давно тут було порожнє в духовному сенсі місце. А в сьогоднішній вже маємо в місті діючий храм свв. апп. Петра і Павла, чоловічий монастир отців-редемптористів, а тепер вже будується жіночий монастир сестер Неустанної Помочі. Це є велике благословення для цього міста».

Повідомила с. Тадея ДОВГУНЬ,
Згромадження сестер Неустанної Помочі

МИТРОПОЛИТ ІГОР БЛАГОСЛОВИВ СОЦІАЛЬНИХ ПРАЦІВНИКІВ

Згідно з Указом Президента України, у першу неділю листопада в Україні відзначають День працівника соціальної сфери. У нинішньому році цей день припадає на 6 листопада. З нагоди професійного свята до Архiepікатедрального собору св. Юра прибула на подячну молитву велика група соціальних працівників. Їхнє моління очолив Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, відслуживши молебень до Христа Милосердного.

У своєму слові до присутніх працівників Митрополит Ігор наголосив: «Бог надзвичайно щедрий для людини і за добрі вчинки нагороджує її. Хай ваша соціальна праця подобається Богові, нехай Господь вас благословить міцним здоров'ям на многая літа!»

По завершенні молитви, від громади м. Львова були відзначені грамотами кращі працівники соціальної сфери у 2016 році.

ОСОБЛИВА МІСІЯ ВЛАДИКИ ВОЛОДИМИРА

Нещодавно з робочим візитом у Німеччині побував Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архiepархії. Тут, у парафії св. Миколая у м. Бамберг (Баварія, Німеччина), владика спільно із владикою Петром (Криком), Апостольським екзархом для українців греко-католиків у Німеччині та Скандинавії, звершив Божественну Літургію. Принагідно Преосвященний Володимир сповнив особливу місію – вручив о. Богдану Пушкарю грамоту від Митрополита Ігоря, котрий нагородив о. Богдана правом носіння набедреника та нагрудного хреста з прикрасами.

Юрисдикційно о. Богдан Пушкар є священником Львівської архiepархії, проте зараз він душпастирює в парафії св. Миколая у м. Бамберг. Слід відзначити, що отець Богдан бере активну участь у допомозі українській армії і лише за минулий рік для наших вояків за його допомогою було передано 38 вантажівок дороговартісного медобладнання, одягу, дезінфікуючих засобів, продуктів, одягу, а також реаніомобілі. Отець Богдан також особисто побував у зоні АТО, бажаючи наочно побачити і відчувати потреби людей, котрі буде й надалі намагатись вирішувати.

УРОЧИСТЕ ЗАВЕРШЕННЯ РОКУ БОЖОГО МИЛОСЕРДЯ У СОБОРІ СВЯТОГО ЮРА

У неділю, 13 листопада 2016 року, Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, звершив ієрейське рукоположення та урочисто зачинив Двері Милосердя у Архiepікатедральному Соборі святого Юра (м. Львів, пл. св. Юра, 5)

Митрополит очолив Архiepерейську Божественну Літургію, в часі якої рукоположив ієрея, а у проповіді звернувся до вірних із закликом розкриття власного серця на дію Божого Слова. Згадуючи євангельську притчу про сівача і зерно, що потребує родючого ґрунту, Архiepіскоп говорить: «Спаситель навчає, що зерно знаходить опір, щоб вродити добрий плід. Що це означає? – А це значить, що слово Боже зустрічає спротив у людському серці». Але через спасительну дію самого Бога людина може зцілитися, прийняти ласку Господнього Слова для перемінення власної душі: «І тернина людського серця, і камінна його твердість, й заїжджена дорога душі можуть змінитися завдяки Божому милосердю й принести плід спасіння! Боже милосердя неймовірно безмежне, тому він радо прощає тим, хто кається за свої провини. Немає такого гріха, якого Бог не міг би простити! Він – любов, Господь – милосердя!»

Саме на завершення Ювілейного Року Божого Милосердя, проголошеного Папою Франциском, Митрополит вкотре акцентує на милосерді Творця, Який з любові до людини дає їй шлях до спасіння: «Господь для нас дуже милосердний та добрий!

НОВОЗБУДОВАНИЙ ХРАМ ПРИКРАСИЛИ НАКУПОЛЬНИМ ХРЕСТОМ

У селищі Білики, на Полтавщині, відбулася особлива подія – було освячено та встановлено накупольний хрест у новозбудованому храмі св. пророка Іллі. Після Архиерейської Літургії, яку звершив Екзарх Харківський Владика Василій (Тучапець), відбувся Чин освячення. Архиєрею співслужили: місцевий парох о. Роман Валявка, протопресвітер Олександр Дядя, а також священники Екзархату – о. Андрій Буняк, о. Роман Атаман та о. Василь Улішак. Учасниками урочистості стали місцеві парафіяни, а також гості – сестри св. Вінкена з Дому милосердя, що у с. Деменки.

Варто додати, що будівництво храму св. пророка Іллі розпочалось у Біликах влітку 2015 року. Хоча місцева греко-католицька парафія заснована ще у 1998 році, однак досі свого храму не мала. Спочатку богослужіння відбувалися у парафіяльному будинку, а згодом – у каплиці. А тепер спромоглися і на свій храм. «Наш храм буде першим збудованим греко-католицьким храмом у Полтавській області, – зазначає о. Роман Валявка. – Сподіваємося, що у ньому будуть молитися багато людей».

ОСВЯЧЕННЯ КАПЛИЧКИ БОЖОЇ МАТЕРІ В М. ХОДОРІВ

В останню неділю жовтня парафіяни Ходорова пережили цікаву подію. Тут відбулося посвячення каплички, що її споруджено на честь Матері Божої. Відомо, що цю капличку збудовано на кошти мецената п. Володимира Хомина.

Власне освячення каплички відбулося після Божественної Літургії. Незважаючи на дощову та вітряну погоду, вся парафіяльна громада, на чолі з о. Мар'яном Черепаничем та о. Миколою Прунаком вирушила до місця де споруджено капличку, щоб стати учасниками її освячення. Зворушені парафіяни щиро молилися, просячи у Матері Божої миру і спокою для свого міста. По завершенні Молебню, священники освятили воду та окропили всіх присутніх. Відтак, до присутніх зі словом звернувся голова об'єднаної територіальної громади п. О. Коцовський.

Радісні парафіяни розходилися до своїх домів, сповнені Божою ласкою та вірою у те, що у цьому світі все ж таки добра і щирості більше, ніж зла, вірою в те, що на Україні запанує мир, адже свою землю вони поручили опіці Матері Божої.

Повідомила Леся ГУЛЬЦЬО

В УКУ ПРЕЗЕНТОВАНО «ПАРАФІЯЛЬНИЙ ПРАВИЛЬНИК СТРИЙСЬКОЇ ЄПАРХІЇ УГКЦ»

В Українському Католицькому Університеті відбувся семінар-презентація «Парафіяльного правильника Стрийської єпархії УГКЦ» та статутів діяльності пасторальних та економічних рад, в основу якого лягли загальні положення парафіяльного правильника, затвердженого Синодом Єпископів УГКЦ у 2015 році. Організатором презентації документу, яким мають керуватися всі парафіяльні спільноти Стрийської єпархії, була кафедра пасторального богослов'я філософсько-богословського факультету УКУ.

Участь у заході взяли Преосвященний Владика Тарас (Сеньків), єпарх Стрийський, який виступив з доповіддю на тему «Внесення змін та доповнень до Парафіяльного правильника і статутів парафіяльних рад», отець Олег Барбуляк, промотор справедливості Стрийської єпархії, який представив доповідь «Парафіяльний правильник та модель канонічної організації парафії». Модератором семінару був о. д-р Володимир Ждан, канцлер Стрийської єпархії, викладач УКУ. В ході обговорення учасники мали змогу поставити питання доповідачам та отримати вичерпні відповіді.

Варто зазначити, що презентація Правильника вже відбулася на засіданні стрийського осередку Українського Богословського Наукового Товариства, а також відбувається під час формаційних зустрічей для членів парафіяльних рад у всіх деканатах Стрийської єпархії.

Прес-служба Стрийської єпархії

Нещодавно, в Патріаршому домі в Києві, Блаженніший Святослав зустрівся із Послом США в Україні Марі Йованович. Пані Посол поцікавилася релігійною ситуацією в Україні. Глава Церкви, зокрема, розповів про труднощі та виклики, які переживає сьогодні поділена православна спільнота і представив їй позицію УГКЦ щодо розділення православ'я в Україні.

Блаженніший Святослав розповів про таку ініціативу, як Національний Форум «Трансформація України», який УГКЦ започаткувала спільно із УПЦ КП та іншими представниками громадянського суспільства, щоби координувати такі ініціативи і вибудувати загальнонаціональний проект будівництва України, як європейської держави. «Мета Форуму – гуртувати різні ідеї та сили і вибудовувати загальнонаціональний проект», – пояснив він.

Патріарх побував з візитом на Донеччині

У рамках 25-го ювілейного засідання Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій, до вірних м. Краматорська, що на Донеччині, завітав Блаженніший Святослав, Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви, де в місцевому храмі святого пророка Іллі звершив Божественну Літургію.

Звертаючись у проповіді до вірян, Блаженніший Святослав наголосив: «Слово Євангелія сьогодні говорить про певну перевірку на міцність структур нашої Церкви тут, на Донеччині, зокрема перевірку міцності нашого Краматорського деканату. І мені сьогодні надзвичайно приємно сказати, що наш Краматорський деканат перевірку на міцність пройшов на «відмінно». Також, Глава УГКЦ відзначив важливу роль діяльності Карітас-Краматорськ. Він подякував усім тим, які працюють у «славному на всю Україну і на весь світ краматорському Карітасі».

У свято великомученика Димитрія, Екзарх Одеського та адміністратор Кримського екзархатів Преосвященний Михаїл (Бубній) з пастирським візитом відвідав однойменну парафію, що у с. Агафіївка, Миколаївського деканату, адміністратором якої є прот. Роман Монтецький.

За давньою доброю традицією, парафіяни зустрічали Екзарха із хлібом та сіллю, виявляючи в такий спосіб пошану та відданість своєму Ар-

Питання незаконного будівництва біля Патріаршого Собору виходить на новий рівень

Предстоятель Церкви також розповів про антикорупційну душпастирську програму та створення окремого відділу в комісії УГКЦ «Справедливість і мир» для антикорупційного душпастирства. При тому Патріарх заторкнув питання незаконного будівництва біля Патріаршого собору. «Наша позиція така: якщо незаконне узаконюється, намагається толеруватися з громадянами і Церквою, то це означає, що воно намагається шукати компромісу з порушенням закону. Якщо би ми сьогодні показали суспільству, що хтось із Церквою «домовився», то це би означало, що її втягнули в корупційні перемовини і вона закрила очі на незаконне», – підкреслив він у розмові із Послом.

Наприкінці зустрічі Патріарх Святослав подякував високопосадовцю за чітку позицію США щодо військової агресії Росії проти України і на згадку подарував книжку «Брама Європи» Сергія Плохія, Катехизм УГКЦ «Христос – наша Пасха» та презентаційне видання про УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

На знак і на пам'ять про свої відвідини, Блаженніший Святослав передав до храму для почитання та духовної користі копію чудотворної ікони Пресвятої Богородиці Неустанної Помочі, яка, починаючи із XIII століття, була для багатьох народів і поодиноких осіб постійною помічницею у важкі часи.

Після Служби Божої кожен бажаючий мав можливість поспілкуватись наодинці з найвищим достойником нашої Церкви.

Прес-служба Карітас-Краматорськ

Екзарх празникував на Миколаївщині

хипастірю. А о. Роман, вручивши Владиці хрест, запросив до благословення та спільної молитви. Після урочистого привітання, розпочалася Архиерейська Божественна Літургія. Співслужили Кир Михаїлу священники Миколаївського протопресвітерату, які прибули з навколишніх парафій та канцлер екзархату.

У своїй проповіді Владика заохочував до чесного християнського життя, на зразок великомученика Димитрія, та до щирої молитви, котра дає силу не тільки духовну, а часто – й фізичну.

Після завершення Божественної Літургії, настоятель висловив Владиці щирі слова подяки за пастирський візит та спільну молитву. До цього подячного слова долучилися також і парафіяни. Наприкінці відбулося освячення води та окроплення нею всіх присутніх. Уділивши парафіянам і гостям Архиерейське благословення, Єпископ привітав вірних з храмовим празником та роздав пам'ятні образочки.

Прес-служба Одеського екзархату УГКЦ

У с. Новосілки Буського деканату відбулися заходи з нагоди вшанування 205-тої річниці від дня народження о. Маркіяна Шашкевича. Так, у місцевому храмі священники відслужили поминальну Панахиду, а парохіяни поклали квіти до місця першого поховання Будителя Галичини. Згодом, Леся Біскуп, директор місцевого музею провела змістовну та цікаву екскурсію для жителів та гостей села. Тут же для школярів провели конкурс малюнку, присвячений пам'яті славного бужанина – о. Маркіяна Шашкевича.

Подібні заходи відбувались також у с. Гумнісь-

У славному княжому місті Самборі розпочалась дуже цікава молодіжна акція під назвою «Пробуди школу». Духівник місцевого осередку організації «Українська молодь – Христові», о. Тарас Рисей, разом зі своїм музичним гуртом «Зорі-Роси», навідалися у середню школу №8 з поглибленим вивченням англійської мови, щоб провести там особливий урок для 9-11-тих класів. У своїй суті, сама акція – це суцільна співоча проповідь, мета якої залучити якомога більше юних осіб до активного церковно-суспільного життя.

Після спільної молитви, слово взяв о. Тарас Рисей і попровадив цікаву дискусію. В результаті нав'язувався контакт, відбулось коротке знайомство, обмін першими усмішками. Відтак, зазвучали пісні молодіжного гурту, а між ними дивним містком прокладалось духовне слово. Учні старших класів мали нагоду не лише слухати духовні пісні, а й підспівувати разом з артиста-

Владика Богдана (Манишина) нагороджено відзнакою Президента України

За значні особисті заслуги у становленні незалежної України, утвердженні її суверенітету, вагомий внесок у державне будівництво, соціально-економічний, культурно-освітній розвиток, активну громадсько-політичну діяльність, сумлінне та бездоганне служіння українському народу, єпископа-помічника Стрийської єпархії Преосвященного владика Богдана (Манишина) нагороджено відзнакою Президента України Петра Порошенка. Від імені Президента, почесну нагороду – ювілейну медаль «25 років незалежності України» – владичі Богдану вручив голова облдержадміністрації Олег Синютка, після Божественної Літургії з нагоди вшанування дня святого апостола Якова, покровителя

До священників Запорізького деканату завітав Преосвященний владика Степан (Меньок), Екзарх Донецький. Тут владика Степан взяв участь у деканальних зборах, котрі проводив декан Запорізький о. Роман Вовк. Присутнім священникам Екзарх представив Декрет про створення Дніпропетровського деканату.

У Декреті йдеться про те, що шляхом поділу Запорізького деканату, створюється ще й Дніпропетровський деканат. До його складу входять

Відзначили 205-ту річницю народження о. Маркіяна Шашкевича

ка, де, у свій час, він був духовним наставником та моральним прикладом для громади. Зокрема, у Гумніській ЗОШ I-II ступенів, Буського району, дев'ятикласники підготували усний журнал під гаслом «Маркіян Шашкевич та українське національне відродження». У той спосіб школярі перегорнули сторінки життєпису свого землянина і наголосили на громадянській позиції о. Маркіяна. Редколегія чергового класу випустила стіннівку «М. Шашкевич – син своєї землі». Школярі мали змогу ознайомитися з книжково-журнальною виставкою, яка презентувала літературні новинки про відомого поета й «Руську трійцю».

На завершення урочистих заходів, школярі поклали квіти до пам'ятного знака, який стоїть на тому місці, де у 1838 році знаходилася церква, у якій служив отець Маркіян.

За матеріалами Буського Радіо

У Самборі побожною мелодією «пробудили школу»

ми-місіонерами, адже ще перед початком уроку, члени «УМХ» вручили їм особливі буклети з текстами творів та інформацією про діяльність вищезгаданої організації.

Завершився урок-концерт-реколекції гучними оплесками та подякою. А вже ввечері до храму Різдва Пресвятої Богородиці на «молодіжну Літургію» потягнулися нові юні молільники, щоб через двері «спільної богослужбової справи» органічно примкнути до лав організації «Українська молодь – Христові».

За повідомленням Самбірського УМХ

Стрийської єпархії.

Вітаючи владика, голова облдержадміністрації висловив вдячність єпископу за самовіддану працю на душпастирській ниві, а особливо в ділянці військового капеланства та побажав йому успіхів у розбудові Церкви та держави.

Зі свого боку єпископ подякував за почесну нагороду і зауважив, що наша Церква, а зокрема Стрийська єпархія й надалі працюватиме задля розбудови України та для добра її народу.

Прес-служба Стрийської єпархії

У Донецькому екзархаті УГКЦ створено Дніпропетровський деканат

душпастирі, котрі служать у Дніпропетровській області. Важливість цього акту аргументується пастирською потребою покращення духовної опіки вірних у Донецькому екзархаті.

На зборах також зачитали Декрет про призначення о. Романа Вовка деканом Запорізького деканату. «Оцінюючи вашу ревність для Божої слави і добра Святої Церкви та народу, виявляємо вам наше довір'я і призначаємо вас деканом Запорізького деканату Донецького екзархату УГКЦ. Маю добрі сподівання, що вірні та священники отримають від вас батьківську опіку та любов», – пише владика Степан в Декреті.

Руслана ТКАЧЕНКО,
прес-служба Донецького екзархату УГКЦ

У КИЄВІ УРОЧИСТО ВІДКРИЛИ НОВУ ГРОМАДУ УГКЦ

У першу неділю листопада греко-католицькі священники звершили першу Божественну Літургію для парафіян релігійної громади Святих Бориса і Гліба, що в Дарницькому районі міста Києва. Молитву очолив Митрофорний протоєрей о. Ігор Онишкевич, протопресвітер Київський у співслужінні з о. Андрієм Боднаруком, адміністратором парафії Святих Бориса і Гліба.

В часі проповіді о. Ігор звернув увагу вірних на порядок життя нової греко-католицької громади. «Від сьогодні, творячи цю парафію, будьте одним цілим, будьте з Христом, любіть одні одних і чиніть діла милосердя! Робіть це задля інших людей, кличте їх на молитву та пам'ятайте, що в любові ми повинні служити своїм ближнім!», – сказав він.

По завершенні молитви о. Андрій Боднарчук подякував Богові та Церкві за довіру, та від імені усіх парафіян висловив слова вдячності о. Ігорю Онишкевичу за спільну молитву та змістовну проповідь. Священник також з вдячністю звернувся до директора Централізованої бібліотечної системи Дарницького району, у приміщенні котрої проводяться богослужіння, пані Оксани Головатой. «Дякуємо Вам за співпрацю, за Вашу присутність, та за Ваше добре серце. Сподіваємося, що разом в цьому духовному храмі зможемо звершити ще багато добрих діл», – наголосив він.

На згадку про першу проведену молитву духовенство та парафіяни передали бібліотеці унікальне видання Євангелії. Завершили урочистість спільним солодким столом, який підтримав БФ «Карітас-Київ».

ЄПИСКОП ЗАВІТАВ ДО МОЛОДИХ ДИПЛОМАТІВ

У Зарваниці, на базі «Колегіуму для дівчат «Знамення», функціонує Перша всеукраїнська осіння школа з християнської дипломатії. Її учасниками є 26 молодих науковців-дослідників із Волинської, Дніпропетровської, Луганської, Полтавської, Одеської, Харківської, Херсонської областей. Метою школи є підвищення рівня знань зі світової та української історії про видатних релігійних діячів, які відігравали важливу роль у відновленні миру, порозуміння у складних історично-політичних обставинах.

З візитом до цих юних і допитливих майбутніх дипломатів завітав Владика Теодор (Мартинюк). Школярі радо зустріли високого гостя і дуже скоро засипали єпископа шквалом запитань, котрих у них було безліч. Вони запитували і про віру, і про особисте, і про монашество і про монастир... Але, мабуть, найбільше їх цікавила історія греко-католицької церкви, структура католицької церкви, східні католицькі церкви.

«Релігійний діяч має найкращий шанс бути добрим дипломатом», – зауважив Владика і розповів про Святішого Отця Папу Римського Франциска, який в дуже багатьох світових конфліктах всіма силами намагається донести правду, що треба миру. Адже, мир потрібний для дійсності, бо війна – це зло, і вона руйнує.

Владика Теодор заохочував юних слухачів вчити іноземні мови, розповідав про свою викладацьку роботу для студентів із семи країн світу і також про ті церкви, вірними яких є ті студенти. Крім іншого, єпископ багато розповідав про особу Митрополита Андрея Шептицького, що також цікавило батьох дітей.

прес-служба архієпархії

НА ДОРОЗІ СПАСІННЯ

Наприкінці жовтня екорєферент Одеського екзархату провів день духовної віднови для парафіян храму Покрови Пресвятої Богородиці у місті Скадовськ.

Спільна молитва та духовні науки відбувались у ново освяченому храмі, освячення якого відбулося 2 жовтня екзархом Одеського екзархату владикою Михаїлом Бубнієм.

День духовної віднови був поділений на дві частини. Перша частина стосувалася всіх присутніх у церкві, а друга – це окрема зустріч лише із дітьми та молоддю парафії. Для проведення останньої отець Дмитро залучив дітей зі спільноти Марійська Дружина парафії Святого Архистратига Михаїла с. Олександрівка Скадовського району.

Екорєферент у своїх науках не лише розповідав про діяльність екологічного Бюро УГКЦ, про важливість формування екологічної свідомості, але найперше звертав увагу на значення для нашого Спасіння життя у гармонії із створеним Богом світом.

Мандруючи Інтернетом

ЕКС-ПІВЗАХИСНИК МЮ СТАВ ДИЯКОНОМ

Нерідко, спостерігаючи по телебаченню перебіг футбольного матчу, ми сприймаємо футболістів як людей, не цілком утверджених у вірі. Такі переконання розвіює колишній гравець «Манчестер Юнайтед», «Норвіча» і збірної Північної Ірландії Філіп Малрайн. «Daily Mail» оповідає, що цей вихованець «Манчестер Юнайтед» провів за рідну команду лише один матч, а за свою кар'єру заробив до 500 тисяч фунтів.

Виявляється, що Філіп з 2009 року навчався на богословському факультеті, куди вступив через рік після завершення футбольної кар'єри. А ще перед тим він багато часу присвячував справам благодійності, особливо допомагав безхатченкам. Дещо згодом молодий чоловік вступив до монашого Чину Проповідників, членів якого популярно називають домініканцями. Це його рішення вступити до монашого чину викликало шок у багатьох його знайомих.

І ось зовсім недавно, наприкінці жовтня, 38-річний екс-хавбек був рукоположений у північно-ірландському Белфасті в диякони Католицької Церкви. Дияконські свячення Малрайн отримав з рук архієпископа Дубліну монс. Діармуїда Мартіна. Найближчим часом Малрайн має намір стати священником.

ГОЛОВНОЮ ПРИЧИНОЮ СМЕРТНОСТІ У США Є АБОРТИ

У мережі набирає популярності цікава статистика про причини смертності у США. Вона опублікована на Facebook-акаунті згромадження «Revealing Feminism» («Викриваючи фемінізм»). Інформація базується на багатьох авторитетних та офіційних джерелах, серед яких є й «Центр контролю та профілактики захворювань» (CDC). Цифри – приблизні, але пропорції – точні.

Отже, головною причиною смертності у США за першу половину 2016 року є... аборт. Так, населення США через це не дорахувалося понад півмільйона нових громадян. Що тут скажеш? – «її тіло – її вибір».

Далі йдуть причини смертності, що пов'язані з нездоровим способом життя – серцево-судинні захворювання, куріння, ожиріння. Так, «гарної людини має бути багато», але ж не в буквальному сенсі цього слова...

Шоста сходинка антирейтингу – лікарська помилка. Але чомусь ми не бачимо жодних кампаній за посилення покарання за погану освіту або щось на кшталт цього.

Смертність від вогнепальної зброї знаходиться аж на 21-му місці. Але з незрозумілих причин вже багато років політики та різні групи саме зброю називають головною причиною всіх нещастя. Річ у тім, що тема зброї – зручний аргумент у політичній боротьбі, якщо його використовувати правильно. Адже ухвалити і підписати новий закон, що обмежуватиме доступ законослухняним громадянам до зброї, набагато легше, ніж, наприклад, підвищити рівень освіти в країні.

Джерело: Католицький оглядач

РОЗМІНУВАННЯ ТЕРИТОРІЇ НАВКОЛО МІСЦЯ ХРИЩЕННЯ ІСУСА ТРИВАТИМЕ ДВА РОКИ

Розмінування місцевості навколо Каср-ель-Яхуд на західному березі Йордану – місця, яке традиція визначає як місце хрищення Ісуса, – займе щонайменше два роки і коштуватиме не менше \$4 млн. Про це оголосила британська компанія «Halo Trust», що спеціалізується на знешкодженні і вилученні мін та інших боєприпасів війни. По фінансову допомогу компанія звернулася до Католицької Церкви та інших християнських спільнот у цілому світі.

Раніше повідомлялося, що роботи з розмінування площі близько 100 гектарів будуть завершені до кінця 2016 року.

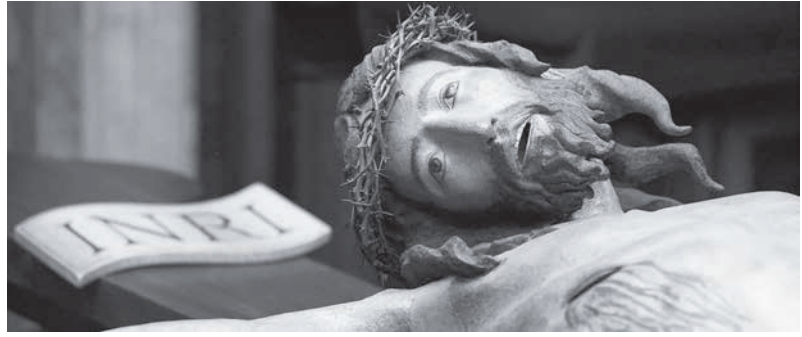
Каср-ель-Яхуд знаходиться за кілька кілометрів від Єрихону, на кордоні з Йорданією. Тут знаходяться стародавні церкви і монастирі, які досі вважаються небезпечними через замінування. Починаючи з 2011 року, Ізраїль розробив єдиний прямий маршрут доступу до обладнаного місця для християнських обрядів на березі річки Йордан. Досі доступ дозволено паломникам лише під контролем ізраїльської армії.

«Католицький оглядач» з посиланням wiara.pl

Оновлено найдавніше дерев'яне розп'яття

Нещодавно у Ватикані було представлено відреставроване найдавніше дерев'яне розп'яття з базилики св. Петра. Йдеться про двометровий 72-кілограмовий хрест, що був виготовлений у XIV ст. італійським скульптором П'єтро Каваліні. Відомо, що з 1632 по 1749 рр. розп'яття зберігалось в каплиці Розп'яття. Відтак, протягом довгого часу унікальний художній твір був забутий і прихованим в одній із каплиць базилики.

Теперішню реставрацію, яка тривала понад рік, було здійснено з нагоди Року Милосердя. Її проводили з використанням сучасних лазерних технологій і при фінансовій підтримці американ-

ської благодійної організації «Ліцарі Колумба». Фахівці зуміли відкрити 90% оригінальних фарб скульптури. Унікальність твору полягає у виключній анатомічній точності людського тіла, нехарактерній для інших дерев'яних розп'яття, з якою автор зробив скульптуру Христа.

18 листопада відновлене розп'яття буде перенесено в нове місце свого подальшого перебування – у каплицю Святих Дарів, – саме цього дня відзначається пам'ятка освячення базилики св. Петра.

За повідомленням Радіо Ватикану

Перша Свята Літургія в катедральному соборі іракського міста Каракеш

Після звільнення іракського міста Каракеш від бойовиків самопроголошеної «Ісламської держави», в місцевому катедральному соборі було звершено першу, після двох років окупації, святу Месу. Каракеш знаходиться в 20 км на південний схід від Мосула і є найважливішим християнським містом країни.

У стінах напівзруйнованого, збечещеного джихадистами храму знову залунали гімни арамейською мовою. У співслужінні чотирьох священників євхаристійне богослужіння очолив монс. Бутрос Муше, сиріо-католицький архієпископ Мосула, Кіркука і Курдистану.

В інтерв'ю католицькому інформаційному агентству «AsiaNews» монс. Муше підкреслив: «Цей собор є для нас символом». А місцевий священник Маджид Хазем висловив упевненість, що перша після звільнення свята Меса означає «новий початок і свідчить перед світом про стійкість християн, які стали жертвами несправедливості».

Говорячи про репатріацію, архієпископ Бутрос Муше зазначив, що люди дуже хочуть повернутися на батьківщину, але насамперед вони бажають відновлення місцевих інфраструктур.

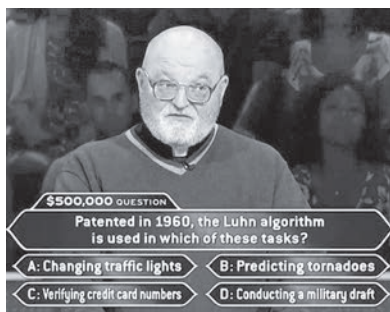
За матеріалами Радіо Ватикан

Католицький священник виграв у шоу «Хто хоче стати мільйонером?» 250 тисяч

Більшу частину свого виграшу розчулений священник пожертвував на католицьку школу. Він зізнався, що школа для нього є особливою, оскільки свого часу вона неабияк вплинула на його бажання вчитися.

Отець Білл Матен зі Сполучених Штатів сьогодні служить в Західній Вірджинії. Свого часу майбутній священник з першого по восьмий клас навчався в школі св. Франциска Ассізького в Сент-Албані.

Священник зізнався, що планує пожертвувати більшу частину свого виграшу на допомогу цій школі, а також на доплату до заробітної плати вчителям і на студентські стипендії. У школі св. Франциска відзначили, що будуть раді будь-якій сумі, пожертвованій для них, оскільки в цьому році до освітньої програми були додані спеціальні програми для дітей з аутизмом і дислексією, а, відпо-

відно, збільшилися і витрати. «Ми дуже вдячні отцю Біллу за його пожертву. Тішить, що всі ці роки він думав про нашу школу і ми залишилися в його серці», – розповіла журналістам директор школи.

Однак священник міг виграти суму в два рази більшу. Він намагався відповісти на питання, за яке міг отримати 500 тисяч доларів, проте вирішив не ризикувати і забрав свій виграш у 250 тисяч.

«Якби я грав лише для себе, то таки ризикнув би. Здавалося б, відповідь логічна, але я дивлюся

шоу досить давно, щоби знати, що якщо хтось доходить до такого рівня, то логічна відповідь не завжди є правильною», – зізнався після шоу священник.

Питанням, що викликало труднощі в о. Білла Матен, звучало: «Для вирішення яких завдань використовується алгоритм «Місяць», запатентований в 1960 році?» Варіанти відповідей: для зміни сигналу світлофора; для перевірки номера кредитної картки; для передбачення торнадо; для здійснення призову на військову службу. Священник хотів вибрати «кредитні картки», але вирішив не ризикувати і прийняв рішення забрати суму в 250 тисяч. При цьому, як з'ясувалося згодом, варіант священника про кредитні картки був правильний.

Джерело: Catholic.by

Християнам загрожує повне знищення на Близькому Сході

Постійний представник Ватикану при ООН архієпископ Бернардіто Ауза заявив на засіданні Генеральної Асамблеї ООН з питань Близького Сходу, що християнам та іншим релігійним й етнічним меншинам цього регіону загрожує повне знищення.

Ватиканський дипломат висловив протест проти грубого порушення міжнародного гуманітарного права, коли працівники

гуманітарних місій, школи, лікарні, гуманітарні конвої, журналісти стають об'єктами нападів. Архієпископ повторив вимогу Апостольського Престолу про зупинення військових дій, насамперед в Алеппо, а водночас і в усій Сирії, щоб уможливити відхід цивільного населення, і в першу чергу – дітей.

Джерело: «Католицький оглядач» з посиланням на Радіо Ватикану

Президентом Лівану обрано християнського політика

Нещодавно Ліванський парламент провів вибори президента країни, на яких, завдяки підтримці більшості депутатів, президентом Лівану обрано християнського політика – генерала Мішеля Ауна. Про це повідомляє Християнський портал КІРІОС.

Після завершення в травні 2014 року президентського терміну колишнього глави держави Мішеля Сулеймана країна перебувала в політичній кризі. Згідно з конституцією Лівану, президентом може бути лише

християнин-мароніт, обраний парламентом. Понад два роки ліванські законодавці не могли

домовитися про політичну фігуру, яка би влаштувала партії мусульман і християн. Голосування в парламенті переносилося 45 разів через відсутність кворуму.

Для того, щоб вибори відбулися, необхідною була присутність щонайменше 86 депутатів. Цього разу на засідання з'явилися 127 депутатів. Для обрання Ауна їм довелося голосувати чотири рази – другий раунд проводився тричі через невідповідність числа конвертів в урні для голосування.

В Італії відновлять зруйновані землетрусом храми

З кінця серпня у центральній частині Італії тривають підземні поштовхи. В результаті зруйновано велику кількість будівель, об'єктів культурної і релігійної спадщини, без даху над головою залишилися близько 40 тис. осіб.

Одним з найзначніших і найвідоміших храмів, зруйнованих землетрусом, стала базиліка св. Бенедикта в Норчі, побудована в XIII столітті. Вважається, що вона була зведена над фундаментом будинку, в якому народився засновник західного

чернецтва і опікун Європи. На сьогоднішні від неї залишився лише фасад.

Прем'єр-міністр Італії Маттео Ренцо запевнив, що зруйновані землетрусом храми будуть відбудовані заново. Про це розповів журналістам архієпископ Сполето-Норчі Рената Бакарді. Він, зокрема, повідомив: «Я розмовляв з головою Ради Міністрів, який пообіцяв відновити все: будинки, храми, громадські будівлі. Це наповнює надією. Я не експерт, але зрозуміло, що відновлення цих перлин буде нелегким».

Про готовність профінансувати відновлення святині заявив також італійський бізнесмен і меценат Брюнелло Кучініелі. Підприємець вже не перший рік допомагає місцевим бенедиктинцям. «Ми відновимо її, як робили наші предки», – сказав Кучініелі, маючи на увазі відновлення святині місцевими жителями після землетрусу в 1702 році. Свої плани підприємець вже обговорив із главою італійського уряду.

За матеріалами Радіо Ватикан

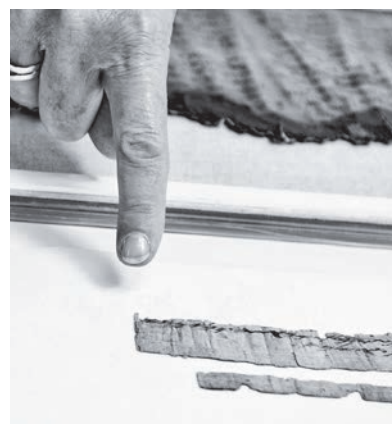
Знайдено папірус на івриті з VIII ст. до Христа, в якому згадується Єрусалим

Ізраїльські археологи мають намір найближчим часом презентувати папірус, вік якого – понад 2700 років. Це найстаріший івритський текст, в якому міститься згадка про Єрусалим, повідомляє newsgu.co.il. До цього часу найстарішим таким текстом вважався напис у печері під Амацією, що гласить: «Божественному Єрусалиму належить вся країна й гори Юдейські».

Папірус знайдений у Юдейській пустелі. Археологи да-

ють його VIII століттям до Христа. Інших подробиць археологи поки що не розголошують, обіцяючи повідомити їх на спеціальній прес-конференції.

Єрусалим згадується також у клинописних текстах Тель-Амарни, які являють собою листи ханаанських царів-васалів до єгипетського фараона, а також в асирійському тексті з 701 року до Христа, який описує облогу Єрусалиму асирійським царем Синхерибом. Цю облогу описує також і Біблія.

Сорос фінансував спробу ліберального бунту в Католицькій Церкві США

Група католиків з «Альянсу загального блага» була заснована в США у 2005 році за фінансової підтримки фонду «Відкрите суспільство» американського мультимільярдера Джорджа Сороса. Як свідчать документи, що потрапили в інтернет, «Альянсові» вдалося змістити акценти у ЗМІ та суспільній дискусії з традиційних католицьких цінностей, перешикодивши діяльності ортодоксальних католиків, пише американська католицька інформаційна агенція CNA.

Зокрема, «Альянсу» вдалося організувати промову Барака Обами в Католицькому університеті Нотр-Дам, яка виявилась прилюдним і явним ламанням приписів документу «Католики в політичному житті», що був оприлюднений католицьким єпископатом США у 2004 році. Цей документ забороняє католицьким інституціям у будь-який спосіб підтримувати осіб, які діють всупереч основним моральним принципам Католицької Церкви.

Документи «Відкритого суспільства» свідчать, що «Альянс» був створений для «забезпечення голосу прогресивних католиків». За допомогою «Відкритого суспільства» «Альянсу» вдалося за допомогою ЗМІ змістити акценти з питань абортів, сексуальної моралі на питання соціальної справедливості. Крім цього, у своїй пропагандистській роботі «Альянс» широко застосовував випуск буклетів, радіооголошень, створення веб-сайтів, бронювання місця серед програм кабельного телебачення.

«Альянс» вписався у стратегію «Відкритого суспільства» зі зміщення акцентів з моральних на соціальні питання у американському релігійному середовищі. А ще він у 2009 році організував католицьких активістів на підтримку державної політики.

Лише у 2009 році «Відкрите суспільство» витратило на фінансування «Альянсу» й споріднених груп всередині американського католицтва 3 млн. доларів США.

Саме «Альянс» виступає у листуванні команди Гілларі Клінтон, як один з основних стовпів спроби ліберального бунту проти єпископату всередині Католицької Церкви США, який пробували організувати помічники Г.Клінтон.

Нагадаємо, що в Україні фонд «Відкрите суспільство» діє під назвою Міжнародний фонд «Відродження» та є офіційним партнером Українського католицького університету.

«Католицький оглядач»

У ФРАНЦІЇ ЗАМОВЧУЮТЬ ВИПАДКИ ХРИСТІЯНОФОБІЇ

У період з 2008 по 2014 рр. у Франції майже в тричі зросла кількість різних видів актів вандалізму, спрямованих супроти храмів, кладовищ та інших християнських місць та культових споруд. Повідомляючи про це, італійська газета «Il Foglio» зазначає, що ці прояви ворожості до християнства майже ніяк не відображаються у французьких ЗМІ: торік лише паризька газета «Le Figaro» присвятила цій темі одну статтю.

За даними французької «Обсерваторії християнофобії» («Observatoire de la Christianophobie»), у 2016 році найгіршим в цьому відношенні був травень, особливо його кінець. Загалом протягом останнього місяця весни було скоєно 32 напади на християнські (в основному католицькі) об'єкти культури, в той час як аналогічних злочинних дій стосовно об'єктів інших релігій – 21. Вандали збезчещували храми, знищували скульптури святих, крали ікони, підпалювали захристії, оскверняли цвинтарі, погрожували смертю священикам та вірним тощо. Ці події сталися у 22 департаментах Франції з 96 існуючих.

На думку «Il Foglio», масштаби християнофобії заслуговують на те, щоб ними зацікавилися місцеві ЗМІ. Тим часом селективно цим зайнялася лише консервативна «Le Figaro», яка пише про «невидиму профанацію» проти деяких християнських сайтів. Але це видання не зайнялося справою нападів на християнські об'єкти.

У той же час, зауважує італійська газета, французькі ЗМІ охоче говорять про «суспільну ісламофобію», беручи коментарі у різних представників мусульманської громади, але не представляючи жодних цифр. Християнофобія, або ворожість по відношенню до християнства, – це тема, яка у Франції не піднімається, не викликає гласності в так званому прогресивному світі і, на думку офіційної влади, не заслуговує на соціологічні дослідження або більш глибокий аналіз.

Італійська газета підкреслює, що тут іде мова не про суперництво у кількості жертв, а про розкриття «клімату змови мовчання, що стало небезпечним і нестерпним». Згідно з «Il Foglio», вже протягом 10 років безперервно зростає кількість випадків профанації місць християнського культу: якщо вісім років тому було зареєстровано 275 таких випадків, то у 2014 році їх було вже 807, а в першій половині 2016 року зафіксовано не менше 233. У кінці року ці показники можуть бути ще вищими, але навіть у цьому випадку вони залишаться «невидимими», з жалем відзначає італійська газета.

Джерело: «Католицький оглядач» з посиланням Радіо Ватикан

КОПТСЬКУ ЦЕРКВУ СПАЛЕНО У ВЕРХНЬОМУ ЄГИПТІ

Коптську церкву підпалили екстремісти 12 травня у верхньоєгипетському селищі Ісмаїлія (провінція Ель-Мінья), повідомляє сайт «Аль-Ахрам». За словами керівників місцевої коптської громади, «екстремісти підпалили приміщення, яке тимчасово служить храмом». Воно використовувалося для богослужбових цілей протягом року з дозволу влади (головний храм Ісмаїлії ще в 2009 був закритий з міркувань безпеки).

«Ми контактуємо з правоохоронними органами та робимо все можливе для запобігання зіткнень між мусульманськими і християнськими жителями села, які традиційно підтримують добрі відносини між собою», – заявили в коптській громаді.

Після революції 2011 року, коли було повалено режим Хосні Мубарака, чимало коптських храмів стали об'єктами нападів та збезчещень з боку мусульманських екстремістів. Після повалення президента-ісламіста Мухамеда Мурсі влітку 2013 року акти насильства в Єгипті почастишали. І хоча їх головними об'єктами стали військові та поліцейські, вранці 14 серпня 2013 по всій країні було одночасно підпалено 86 коптських храмів та монастирів. Ціла низка антихристиянських погромів відбулася в мухафазі (провінції) Мінья, де проживає чисельна коптська громада.

Слід зазначити, що, починаючи з серпня 2014 року, влада Єгипту надає матеріальну допомогу у відновленні церков, спалених ісламістами.

Єрусалим: гробниця Христа збереглася в первісному вигляді

Археологи, які працюють в храмі Гробу Господнього в Єрусалимі, виявили під двома мармуровими плитами і шаром кам'яних фрагментів недоторкане ложе з вапняку, на якому, як вважається, знаходилося тіло розп'ятого Ісуса з Назарету.

Перші 60 годин, які дослідники витратили на вивчення великої християнської святині, виявилися неймовірно плідними. Археологи змогли побачити камінь, на якому лежало тіло розп'ятого Христа, й отримати перші дані про нього.

Спочатку вченим треба було підняти мармурову плиту, встановлену в спорудженій над місцем поховання Ісуса Христа каплиці. Ця плита, як вважається, була встановлена в 1555 році і мала захистити ложе гробниці від надмірно завзятих прочан, які могли намагатися відколоти частинки святині, щоб забрати з собою.

Після видалення шару кам'яних фрагментів виявилася ще одна мармурова плита з вирізаним на її поверхні хрестом. А в ніч на 28 жовтня, всього за кілька годин до того моменту, коли гробниця повинна була бути знову опечатана, перед археологами постало неушкоджене ложе з вапняку.

«Я абсолютно приголомшений. У мене навіть коліна тремтять трохи, тому що я не

очікував цього. Ми не можемо стверджувати на 100%, однак це, здається, є видимим доказом того, що місцезнаходження гробниці було встановлено точно – це те, над чим історики і вчені сперечалися десятиліття», – розповів журналістам археолог Фредрік Хіберт.

Крім того, вчені змогли переконатися, що Кувуклія зведена навколо печери з вапняковими стінами, тобто храм в буквальному сенсі оточує оригінальну гробницю.

«Це – Гріб Господній, який шанували протягом багатьох десятиліть. І тільки тепер ми можемо реально побачити його», – говорить головний науковий керівник експедиції професор Антоній Моропулу, який координує реставраційні роботи в Кувуклії.

Єврейська традиція забороняє поховання в стінах міста, і в Євангеліях вказується, що Ісус був похований за межами Єрусалиму, неподалік місця його розп'яття на Голгофі.

Через кілька років після того, як це сталося, стіни Єрусалиму були розширені, і Голгофа разом з найближчими гробницями опинилася в межах міста.

Коли близько 325 року представники імператора Костянтина прибули до Єрусалиму, щоб відшукати гробницю

візантійським імператором Костянтином IX Мономахом.

Під час розкопок, які велися всередині Гробу Господнього протягом XX століття, були виявлені ймовірні фрагменти храму Адріана і стіни церкви часів імператора Костянтина. Археологи також зафіксували древній вапняковий кар'єр і щонайменше півдюжини інших скельних гробниць, деякі з яких можна побачити і сьогодні. Наявність інших поховань того ж періоду вкрай важливе: вони вказують на те, що територія, де знаходиться Кувуклія, за часів Ісуса була єврейським цвинтарем і перебувала поза стінами Єрусалиму.

Христа, вони звернули увагу на храм, зведений римським імператором Адріаном за 200 років до цього. Історичні джерела свідчили, що цей храм був споруджений над гробницею, шанованою християнами.

За свідченням Євсевія, єпископа Кесарії, римський храм був зруйнований, а під час розкопок під його підвалинами була виявлена гробниця. Верхня частина печери була зрізана, щоб забезпечити доступ до похоронної камери, а храм зведено навколо стін гробниці. Цей храм був повністю зруйнований у 1009 році мусульманами і відновлений в середині XI століття

Останні кілька днів дослідники працювали над поверненням на місце мармурових плит і консервацією гробниці, розрахованої на багато століть і навіть тисячоліть. «Наші дії спрямовані на те, щоби зберегти архітектуру споруди навечно», – говорить Моропулу. Перш ніж гробницю знову запечатати, вчені отримали й зафіксували величезну кількість даних про неї.

Команда з Національного технічного університету Афін продовжує відновлення Кувуклії. Археологам належить зміцнити фундамент храму, очистити і задокументувати кожен сантиметр святилища, на що

разом зі збором даних піде ще п'ять місяців.

Нагадаємо, саме слово «кувуклія» походить від грецького слова koubouklion, яке перекладається як «опопчивальня». Виглядає вона як каплиця з жовто-рожевого мармуру площею шість на вісім метрів. Вона споруджена над Гробом Господнім і так званім боковим вівтарем Ангела – місцем, де сидів на камені, відваленому ним від гробу, архангел Гавриїл, який сповістив про воскресіння Христа жінкам-мироносицям. Для віруючих це особливо святе місце.

Нинішня Кувуклія – вже третя зведена у храмі Воскресіння Господнього каплиця. Перша була побудована в 335 році за задумом імператора Костянтина Великого. Її скульптурне зображення, виконане зі слонової кістки, зберігається сьогодні в одному з музеїв Мюнхена.

У 1009 року першу Кувуклію зруйнували мусульмани. До середини XI століття святи-

ром нинішньої каплиці став грецький архітектор Ніколас Комнінос. Вона з'явилася в 1810 році і дійшла до наших днів без реставрації. Вважається, що побудована каплиця була замірками, знятими з копії єрусалимської святині, спорудженої патріархом Ніконом у Воскресенському монастирі Нового Єрусалиму.

Додамо, що відповідальність за храм Гробу Господнього розподілена між шістьма конфесіями: католицькою, греко-православною, вірменською, коптською, сирійською та ефіопською, – кожній з яких виділені свої прибудови і час для молитов. Щоб уникнути непорозуміння, зацікавлені сторони в розподілі власності і порядку служб дотримуються історично сформованого статус-кво, який визначається документами XVIII-XIX століть. Правові, майнові та територіальні межі, закріплені за кожною з конфесій, суворо обумовлені. Так, наприклад, жодна ікона, жодна лам-

ню знову відбудував візантійський імператор Костянтин IX Мономах. Францисканець Боніфацій Рагузький перебудував каплицю у 1555 році, а також поклав на кам'яне ложе захисну плиту. У 1808 році другу Кувуклію разом з іншими спорудами храму знищила пожежа. Авто-

пада не може бути додана чи прибрана без взаємної згоди.

Християнський портал КІРІОС з посиланням на Ньюс.ру.

(Фото на сторінці: NATIONAL GEOGRAPHIC)

ПІСЛЯ ПІДНЯТТЯ ПЛИТИ З ГРОБУ ГОСПОДНЬОГО, ВЧЕНІ ЗНАЙШЛИ ВІДПОВІДЬ НА ВАЖЛИВЕ ЗАПИТАННЯ ТИСЯЧОЛІТЬ

У ході вивчення похоронного ложа Христа в храмі Гробу Господнього в Єрусалимі вчені прийшли до висновку, що воно залишилося в цілості з моменту його встановлення — про це повідомляє РБК з посиланням на National Geographic.

Ложе, на якому, згідно Святого Письма, покоїлося тіло Христа, було накрите мармуровою плитою в 1555 році. 26 жовтня науковці Національного технічного університету Афін зняли її і почали розкопки. Спочатку їм був доступний тільки

первинний шар каменю, однак після 60 годин роботи вони виявили іншу мармурову плиту з хрестом, який був вирізаний на її поверхні. Під нею і перебувала оригінальна вапнякова плита, на якій, за переказами, покоїлося тіло Христа. 28 жовтня після виконання всіх робіт гробниця знову була накрита мармуровою плитою «на століття або тисячоліття».

«Я повністю тремтять, тому що я цього не очікував», – заявив археолог Фредрік Гіберт. «Ми не

можемо з 100% точністю стверджувати, але є видимі докази, що гробниця не переміщалася з моменту поховання Христа. Це те, про що вчені та історики сперечалися століттями», – додав Гіберт.

Крім того, дослідники підтвердили наявність вапнякової печери, в якій був похований Христос. Печера згодом була зруйнована, а зараз гробниця оточена Кувуклією, невеликою купольною каплицею, що знаходиться в храмі Гробу Господнього.

«Отців і праотців, дідів і прадідів, від перших аж до останніх... всіх пом'яни, Спасе наш!»
(з Утрені суботи перед М'ясопусною неділею)

Що ж ми можемо зробити для наших померлих?

Вже стало певною традицією, що у перші дні листопада, тобто перед святом Дмитрієм, ми молимося за наших померлих родичів, жертвуємо за них наші молитви, просимо за них Служби Божі. Ця практика бере свій початок у традиції Латинської Церкви, бо, згідно з григоріанським календарем, 2 листопада є Днем всіх померлих, – в той час як у нашій Церкві офіційними днями молитви за померлих (чи, як ми їх називаємо, «задушними днями» чи «поминальними») є: «задушні суботи» – перед неділею М'ясопусною, друга, третя і четверта субота Великого Посту та субота перед Зеленими святами. Крім того, Церква має прадавній звичай поминати померлих у 9-ий і 40-ий день після смерті та у річницю смерті.

Оскільки листопадові дні в сучасності стали для багатьох наших родин часом спільної молитви, хотів би відповісти на запитання, яке я поставив на початку: що ж ми можемо зробити для наших близьких, які вже відійшли в інший світ?

оскільки і ми колись помремо; тому що віримо у воскресіння тіл (Символ віри), знаючи, однак, що навіть коли біло з різних причин не мало б належного поховання, все одно воскресне «останнього дня»; і тому, щоб отримати заслуги, маємо поховати тіло – вчинити діло милосердя для тіла (це є одне з семи діл милосердя для тіла): «Отож, коли ти з Сарою молився, я заносив ваші молитви перед славу Господню. І як ти ховав мертвих, я чинив так само» (Товит 12, 12).

Історик Євсевій († к. 340) говорить про відправу Святої Літургії на похороні цесаря Костянтина Великого († 337). Коли ж похорон відбувався пополудні, то Літургії вже не було, а головну частину похорону творили співи Псалмів і читання Святого Письма.

Нашою молитвою ми виявляємо нашу любов, полегшуємо кари, як каже св. Августин, за які, «можливо», терплять чистилище, а також сприяємо, щоб були цілковито звільнені від кар.

3. Ми повинні чинити діла милосердя, давати милостиню в наміренні померлих душ. «Зібрав 2000 драхм сріблом і послав їх в Єрусалим, щоб там приносили жертви за гріхи тих, що полягли у битві» (2 Мак. 12, 43).

Так як ми даємо милостиню бідним та хворим, бо вони терплять, так само жертвуємо милостиню за померлих, бо ті терплять у чистилищі: бо, як каже св. Августин, найменша кара у чистилищі є важчою за будь-які кари тут, на землі. Душі у чистилищі є дуже «бідні духовно», бо після смерті не можуть більше отримати заслуг для вічного життя. Наша милостиня, як і молитва, буде для них допомогою, а коли вони підуть до неба, то будуть молитися за нас. Душам в чистилищі можуть допомогти Боже милосердя та наші молитви та наші добрі діла. Христові слова «Що ви зробили одному з Моїх

братів найменших – ви Мені зробили» (Мт. 25, 40) мають спонукати нас робити діла милосердя.

4. Ми повинні жертвувати за них «найкращу молитву» – Службу Божу. Для тих, які у чистилищі, це буде допомогою, щоб швидше дістатися неба, а для тих, які вже в небі – подякою за спасіння. Для тих же, що вже у пеклі, на жаль, вже нічим не допоможе, проте буде потіхою для живих, які моляться. Св. Моніка, будучи на смертному одрі, просила свого сина Августина: «Похороніть мое тіло, де б це й не було, і про нього не журіться. Однак одного у вас прошу: щоб ви завжди на Святій Літургії пам'ятали про мене». Св. Єфрем Сирійський († 373) у своїм заповіті залишив таку просьбу: «Дайте мені на прощання молитву, псалми і жертву Святої Літургії. А по 30 днях зробіть поминки за мене, бо померлі дістають поміч через Святу Літургію, що її живі жертвують».

Божій, можемо заслуги з неї жертвувати за душі в чистилищі.

Всі наші «поховання», молитви, діла милосердя і милостині та Служба Божа є виявом віри у воскресіння з мертвих. Це є одна з правд віри, яка ґрунтується на факті воскресіння з мертвих Господа нашого Ісуса Христа. Церква, яка є містичним Тілом Христовим, що об'єднує всіх охрищених на землі, в небі і в чистилищі, старається постійно нагадувати своїм вірним про важливість такого нашого «спілкування» з мертвими через молитви. Взаємне з'єднання всіх вірних на землі, в небі і в чистилищі ми називаємо спільнотою святих. Всіх членів цієї потрійної спільноти зв'язує одна і та сама любов до Господа Бога і до ближніх. Власне, на вченні про спільноту святих ґрунтується наш звичай молитися за померлих, головню за душі в чистилищі, бо душі, що в небі, вже не потребують

Можемо, згідно зі вченням Святої Церкви, так окреслити діла милосердя, якими добрий християнин вшанує своїх померлих:

1. Найперше – вділити після смерті похорон з належною повагою до тіла.
  2. Молитися за них.
  3. Робити милостині в наміренні «за їхні душі».
  4. Жертвувати чи «просити» Службу Божу за їхні душі.
- А зараз детально переглянемо те, що було сказано:

1. Ми повинні похоронити тіло по-християнськи, з належною повагою, бо це є наказ Божий: «Сину, зрочною над померлим сльози, розпочинай голосіння, як личить тяжко стражденному; поховай його тіло, як звичай велить, і могили його не занедбай» (Сирах 38, 16). Потрібно йти таким наказом,

2. Ми повинні молитися за них, про що говорить Святе Письмо. В Старому Завіті читаємо, що Юда Макавей після перемоги над ворогами просив, щоб молилися за померлих, «бо це свята і спасенна думка – молитися за померлих, щоб вони очистились від своїх гріхів. Тому він і приніс жертву благання за мертвих, щоб вони звільнилися від гріха» (2 Мак. 12, 43-46). Христова Церква продовжила цей побожний звичай: у перших століттях християнства, коли похорон відбувався перед полуднем, в церквах за душу покійного служили Святу Літургію. Є письмові згадки про похорон св. Моніки, матері св. Августина († 430), в яких говориться, що на похороні своєї матері він правив Святу Літургію, як це було у звичаю.

Святий Іван Павло II у своєму «Заповіті» написав: «Після смерті прошу про Службу Божу і молитви» (запис 1990 року).

Кожна Служба Божа є найкращою молитвою і вона одна могла б усі душі звільнити з чистилища, якщо б на це була воля Божа. Ми, що беремо участь у Службі

наших молитов, а тим, що в пеклі, наші молитви нічим не допоможуть.

Св. Іван Золотоустий сказав: «Ти кажеш: «Я оплакую моїх дорогих померлих». Але було б краще, якщо б ти помагав їм молитвами, милостинєю і Святою Літургією, а не тільки сльозами».

Нехай це повчання про ставлення до наших померлих, яке має бути християнським, тобто ґрунтуватися на вірі про воскресіння, та чистим від різних вірувань і забобонів, допоможе кожному з нас зростати у любові до Бога і до ближніх; а зробити щось для наших дорогих померлих є, власне, виявом нашої любові до них.

о. Йосафат БОЙКО, ВС
Джерело: «Католицький оглядач»

До 65-річчя від дня смерті

ОСАДЦА МИХАЙЛО – СВЯЩЕНИК УГКЦ, ГРОМАДСЬКИЙ ДІЯЧ

о. Михайло Осадца
(1887 р. – 14 листопада 1951 р.)

Михайло Осадца народився у 1887 році в селі Волощина Бережанського повіту на Тернопільщині у свідомій селянській родині. Ім'я його діда вписане на іконостасі місцевої церкви, як її провізора. Батько Іван мав вроджений інженерний хист – сам зробив розрахунки й заохотив односельчан до будівництва водогону до селянських садів. Про нього навіть писала преса в діаспорі. Брат батька Корнелій довго був війтом села. Другий брат Аполлінарій, парох і диригент хору села Литвинів, загинув у 1941 році в депортації у Казахстані, разом з дружиною і двома з трьох дітей.

Початкову освіту Михайло здобув у родинному селі, згодом продовжив своє навчання у Бережанській гімназії, де брав участь у страйку проти виключення М. Рудницького за антипольську діяльність. Відчувши покликання до священничого служіння, вступив до Львівської богословської семінарії, яку закінчив у 1913 році.

Перед своїми єрейськими свяченнями одружився з Ольгою Сатурською – донькою тернопільського міщанина. Мав шестеро дітей: Модеста, Богдана, Мирона, Віру, Любомира, Христину.

Священічі свячення отримав у

цьому ж 1913 році. Служив парохом у селах Задвір'я та Полоничі на Львівщині. Під час Першої світової війни отець Михайло був евакуйований з родиною до Угорщини. У 1921 році був призначений парохом села Малий Ходачків біля Тернополя. Його стараннями були відбудовані зруйновані війною церква та парафіяльний будинок.

У 1924 році отець Михайло очолив сільський комітет з будівництва Народного дому «Просвіта». Будівництво закінчили у 1927 році. Розташували там також театральний зал, кооператив зі складом і молочарню. Отець Михайло був головою «Просвіти» і диригентом сільського хору. Хор виступав з концертами у містах і селах області. Акомпанував на власному піаніно старший син Модест, учень Тернопільської гімназії. Він же вечорами брав участь у репетиціях музичної вистави Квітки Основ'яненка «Сватання на Гончарівці», які проводив батько у власній хаті. Дохід від концертів та вистав ішов на придбання книжок, театрального обладнання і радіо для Народного дому.

У 1930 році, в період польської пацифікації, о. Михайло протестував проти каральних акцій поліції над селянами, за що двічі був заарештований. Під керівництвом о. Михайла Осадци селяни встановили пам'ятний хрест на честь перемог УССів і прикрасили його тризубом у терновому вінку. Під час урочистої процесії поліція заарештувала о. Михайла втретє. Відтоді польські поліцаї були присутні на концертах «Просвіти». Концерти закінчувалися співом українського гімну «Ще не вмерла Україна», і отець Михайло вимагав від поліцаїв вставати разом з усіма.

У 1930 році отець Михайло Осадца, як ревний і активний душпастир, був призначений ординарським шкільним комісаром Тернопільщини, а згодом відзначений крилошанською відзнакою Митрополічної капітули. Під час лекцій слова Божого у школі знаходив час і для викладання української історії, роздавав дітям духовні й історичні книжки. Отець Михайло пе-

редплачував багато українських газет і журналів, які передавав для читання селянам. Чинив постійний опір політизації шестикласної сільської школи.

У 1931 році разом з донькою Вірою отець брав участь у паломництві до Риму.

Його дружина Ольга Осадца у 1934 році очолила в селі гурток Союзу Українок. Вона закінчила Тернопільську семінарію, грала на скрипці.

Отець Осадца був добрим працівником господарем, до нього селяни зверталися також і за господарськими порадами, особливо у бджільництві. Він тримав біля ста вуликів, сам обробляв парафіяльне поле. Сини вчилися у Тернополі, а в час канікул допомагали у господарстві.

З приходом окупаційної советської влади настали важкі часи. При наближенні фронту в 1944 році родина священника вирішила рятуватися від неминучих советських репресій за кордоном. Отець мав можливість покинути терени рідного краю та виїхати до Європи, однак цю пропозицію відкинув і відмовився залишити свою парафію, бо чувся зобов'язаним залишитися зі своїми парафіянами. З ним залишилася дружина з обома доньками.

Після закінчення війни та остаточного встановлення советської влади на території України отця неодноразово викликали в обласне управління НКГБ у Тернополі. Головною метою цих викликів було схилити священника до приєднання спочатку до так званої «Ініціативної групи», а згодом до Російської православної церкви. В отця Михайла намагалися з'ясувати його ставлення до возз'єднання Української Греко-Католицької Церкви з російським православ'ям. Священик виявив своє велике здивування, не розуміючи, чому б це об'єднання Церков займався КГБ, а не духовенство. Відповіді на своє запитання отець так і не отримав, а лише погрозу чергового чекіста, у разі відмови священника від приєднання до Російської православної церкви, вжити проти нього репресивні заходи з боку державних спецслужб. Але,

незважаючи на залякування і погрози слідчих органів, отець Михайло у відкритій і категоричній формі заявив про свою тверду відмову перейти на православ'я.

27 червня 1945 року на парафії в Малому Ходачківі, після трьох невдалих спроб схилити священника до переходу в російське православ'я, отця Михайла заарештував Військовий трибунал НКВД і запроторив його у камеру попереднього ув'язнення, а згодом – у Чортківську в'язницю. Утримували отця у в'язниці разом з іншими священниками, котрі не підписали православ'я, та кримінальними злочинцями, які знущалися над ними.

27 вересня 1945 року отець Михайло був засуджений у Тернополі за статтями 54-1а, -11 на десять років таборів і п'ять років уразення у правах, з конфіскацією майна. Слідча справа зберігається в архіві УСБУ Тернопільської області. Першим місцем його ув'язнення була Кемеровська область. Покарання отець Михайло відбував на лісопоземлі.

Згодом отець з дружиною та донькою були депортовані в Мордовські табори (Республіка Комі). Вологий клімат Півночі і хронічне недоїдання вплинули на здоров'я отця Михайла. Він захворів на туберкульоз легень і був переведений до Абезької центральної лікарні. Там зустрівся з митрополитом Йосифом Сліпим та іншим духовенством. Також зустрів там свого небожа Олексу Осадцу, засудженого на двадцять п'ять років, який після повернення розповів про останні дні вуйка. До кінця отець Михайло не втрачав сили духу, не жалкував за обраним шляхом. Його рідкі (двічі на рік) листи були сповнені бадьорості та гумору.

Помер отець Михайло Осадца в Абезі 14 листопада 1951 року. Похований на цвинтарі біля лікарні у селищі Абезь (могила Л-5).

На сьогодні Українська Греко-Католицька Церква проводить новий беатифікаційний процес Слуг Божих, священників і мирян – серед них і отця Михайла Осадци.

Марта ОСАДЦА

Том Круз мав усі шанси... стати священником

Том Круз – мегапопулярний і всесвітньовідомий голлівудський актор (згадаймо хоча б фільми «Місія нездійсненна», «Кращий стрілець»), а також один із найяскравіших прихильників саєнтології. Однак його життя могло скластися геть інакше: Том міг боротися зі злом насправді, замість грати це у фільмах. У юності майбутній актор був практикуючим католиком, навчався у семінарії та мало не став священником; проте його звідти вигнали.

Народився Томас Круз Мейпотер IV у Нью Йорку в католицькій родині, однак батько був схильний до насильства. З огляду на роботу батька, коли Том навчався у початковій школі, родина Крузів перебралася до Канади, проте вже за кілька років мати, залишивши чоловіка, повернулася з дітьми до США. У підлітковому віці Том зустрів отця Ріка Шнайдера;

під його впливом хлопець вирішує вступити до семінарії св. Франциска отців-францисканців у Цінціннаті, штат Огайо.

«Том погодився одразу», – розповідав згодом отець. І хоча священник був переконаний, що Круза приваблював шанс здобути безкоштовну освіту, один із найкращих друзів Тома, Шейн Демплер, каже, що він тоді серйозно думав про священство. Томові ледве вдалося вступити до семінарії: він набрав саме 110 необхідних балів на вступних іспитах. Відмінником актор ніколи не був; щоправда, досяг неабияких успіхів у спорті та був учасником театрального гуртка.

Круз і Демплер навчалися недовго, адже, як стверджує останній, вони «почали порушувати правила»: наприклад, регулярно вислизали, щоби десь покурити. Якось хлопці вирішили поцупити трохи алкоголю із приват-

них кімнат францисканців. Демплер пробрався до кімнати і скинув трохи пляшок через вікно Крузу, який чекав назовні. Більшість пляшок розбилась, але декілька їм вдалося впіймати. Плітки долетіли до інших семінаристів, і невдовзі чимала громада зібралася в лісі, аби почастиватися міцними напоями. Опісля отці побачили кількох семінаристів напідпитку, й ті зізналися, звідки взяли алкоголь. «Із семінарії написали нашим батькам, що ми їм подобаємось, однак буде краще, якщо ми припинимо навчання, – пояснює Демплер. – Тобто нас не вигнали, ми просто вирішили не повертатися».

Отож, Круз залишив семінарію, а разом із нею – і плани на священство. Він вирішив спробувати свої сили в акторській кар'єрі. Уже через п'ять років, коли йому заледве виповнилося 20, Круз отримав свою

«проривну» роль у фільмі «Кадети» («Taps»). Пізніше він знявся у фільмах «Ризикований бізнес» («Risky business») і «Кращий стрілець» («Top Gun»), а також в інших не менш успішних стрічках.

На жаль, дорогою до слави Том Круз не зберіг своєї колишньої віри: його перша дружина познайомила актора з саєнтологією, і він цілковито захопився цим вченням. Із початку 1990 х років він бере активну участь

у діяльності «церкви» саєнтології, збирає величезні кошти та публічно виступає на її підтримку.

Багато людей, які колись були католиками, визнають, що не можуть повністю відкинути й забути свою віру. Хто-зна, можливо, й Том Круз колись повернеться та віднайде своє місце у Церкві...

За матеріалами:
ChurchPOP

Невідомий Ватикан: погляд зсередини

13 ЦІКАВИНОК ПРО ПАТРІАРШИЙ СОБОР ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО В КИЄВІ, ЯКІ ВИ, МАБУТЬ, НЕ ЗНАЛИ

У серпні цього року українці відсвяткували третю річницю освячення головної святині Української Греко-Католицької Церкви – Патріаршого собору Воскресіння Христового в Києві. Якими є сучасні та майбутні зміни в будівництві храму? Про це Департаменту інформації УГКЦ розповів владика Йосиф Мілян, єпископ-помічник Київської архієпархії, голова Наглядової ради зі спорудження Патріаршого центру

– Патріарший собор будувався впродовж 12 років. Спорудити його греко-католики могли б набагато швидше, однак церковне керівництво категорично відмовилося від підтримки великого бізнесу і можновладців.

– Ювілей 1025-ліття Хрищення Руси-України став датою освячення собору. Будівництво тоді було на такому етапі, щоб у стінах собору та на його престолі можна було звершувати Пресвяту Євхаристію.

– До моменту освячення було зведено храм та частину його інтер'єру – мистецько вимощену підлогу, престіл-трапезу, проскомидійник, дяконійник, тетрапод, два бічні престоли та горне сідалище, виготовлені з чистого білого мармуру.

– У святині ще немає постійного іконостасу, а в нішах храму вкладені зразки майбутніх ікон, які з часом будуть виконані в мозаїці.

– Нещодавно львівські майстри-столярі розпочали виготовлення меблів до захристій і книжкових крамничок.

– Для належного функціонування Патріаршого собору запущено в дію теплопункт, який обігріває храм. Також тут функціонує і система охолодження.

– В Патріаршій резиденції заінстальовано котел на тверде паливо, який дає змогу економити значні кошти. Ще один такий котел у майбутньому обігріватиме сам Патріарший собор. Ключовою у цій ініціативі стала позиція Блаженнішого Святослава, Глави УГКЦ, і його підходи щодо осядливості енергетичних ресурсів.

– У Соборі є спеціально облаштовані кімнати для редакторів й операторів, що працюють над телетрансляціями Божественних Літургій з Патріаршого собору.

– При Патріаршому центрі облаштовані приміщення для оновленого радіо «Воскресіння» («Живе Радіо»), з якого ведуться різноманітні та живі радіоєфіри, що дають змогу слухачам почути не тільки проповіді, а й об'єктивно дізнатися про останні події з життя Церкви, України та світу.

– Розпочата реалізація коштовного проекту з озвучення собору та прилеглої території. У цьому допомагає фахова компанія з Польщі, яка має великий досвід у цій сфері та є відомою в Європі.

– Закінчується проект огороження території Патріаршого центру, встановлюються вхідні й виїзні брами. У найближчих планах – розпочати процес оздоблення екстер'єру, тобто викладення бруківки, яка має зайняти приблизно дві тисячі квадратних метрів, а також висадження дерев та кущів, як і облаштування клумб та їх поливу.

– У храмі буде п'ять катехитичних класів, де діти та молодь розвиватимуть свої духовні, інтелектуальні здібності та глибше пізнаватимуть Бога.

– Після завершення ремонтних робіт у Соборі буде актовий зал на 250 місць, а також Патріарша світлиця, в якій парафіяни і гості храму зможуть скуштувати каву та тістечка.

За матеріалами інтерв'ю Оксани КЛИМОНЧУК (Департамент інформації УГКЦ) з владикою Йосифом МІЛЯНОМ; Вікіпедія

Ватикан – це цілий таємничий світ у мініатюрі, в якому менш ніж на половині квадратного кілометра зібрано все, що необхідно для держави.

Фотограф Крістіан Сінібальді отримав найвищий дозвіл відобразити багато чого з того, що зазвичай приховане від очей публіки у цьому стародавньому світі. Особливу увагу він приділив людям, завдяки яким це місто живе і функціонує – його працівникам та обслуговуючому персоналу. Він присвятив свою працю «всім тим людям, які стоять за Папою, – робітничому класу Ватикану», і представив фотогалерею їх трудових образів на сайті «The Guardian». На знімках можна бачити теслів, прибиральників, флористів, монахинь, зайнятих прасуванням церковного одягу, водіїв «папамобілів» і багатьох інших малопомітних, але необхідних працівників цієї держави.

Ранкове життя міста починається о 6.30. Головний ключник Алессіо Цензоні у супроводі чотирьох помічників проступе коридорами і відмикає близько 300 дверей. Найбільшим і найстарішим ключем є №401: ним відмикається зал «Ротонда» в Музеї Ватикану, який через кілька годин наповниться натовпом туристів. При цьому Алессіо не займається відкриттям вікон – для цього є спеціальний працівник. Зараз Алессіо – 62 роки, а свою службу у Ватикані він розпочав з 14 років.

У місті є власні заправні станції. Пальне тут коштує всього 40 євроцентів за літр, а за кордо-

ном, у Римі, його ціна в середньому 1.4 євро. Ренцо Цесті, старший водій Папи Франциска, каже, що при попередньому Папі Венедикті «парк був зовсім інший – броньований «Мерседес», броньований папамобіль та інше. Але Папі Франциску вони не до вподоби. Він любить бути в контакті з людьми. Дивись сюди...» Він піднімає завісу і показує папамобіль зсередини: «Святіший Отець нічого не боїться». А як його водій? «Мені теж бояться нічого, – знизує плечима Ренцо. – Якщо щось трапиться, то ми потрапимо прямо в рай». «Коли Папа хоче вийти з папамобіля, це завжди є несподіванкою. Він бачить когось, хто привертає його увагу, і плескає мене по плечу, – каже Ренцо. – Тоді я зупиняюся».

Флористи Ватикану відповідають за всі квіткові декорації в місті. У них є спеціальні теплиці для квітів та інших рослин, вони працюють разом з садівниками. У місті є також близько 80 працівників, зайнятих експлуатацією та ремонтом: це прасувальниці, фахівці з мармуру, теслі, прибиральники. Є спеціальні службовці, які зчищають з підлоги жуйки; є працівники, що змінюють лампи в плафонах, і багато інших.

Міняти лампи – нелегка справа. Наприклад, у соборі святого Петра потрібно чотири людини, щоби пом'якшити лампу під куполом, оскільки важкі світильники доводиться спускати з дивовижної висоти, рівної приблизно 33 поверхам.

Прибиранням приміщень постійно займається щодня 25 осіб. Нерідко робота передається від

матері до доньки і від батька до сина. Двері собору мають чотири метри у висоту, і крізь них до собору вільно проходять люди та пролітають голуби. Тому мокре прибирання відбувається постійно. Коли сонце світить крізь вікна базиліки, можна бачити пилкуку – і її теж доводиться постійно видаляти.

Черниці-прасувальниці прасують одяг у ризниці з 8.00 ранку до полудня і з обіду до 19.30 вечора, безперервно читаючи при цьому молитви. «Нам рідко вдається закінчити навіть по неділях, – каже сестра Рита. – Коли потрібно працювати, ми працюємо без будь-яких графіків. Це важка робота. Простіше прасувати серветки, але з ними потрібна особлива акуратність. Коли видається вільний час, ми займаємося церуванням, але часу в нас майже немає».

Є тут і студія мозаїки, заснована у XVI столітті для прикрашання собору святого Петра. Її фахівці працюють з багатьма тисячами плиток усіх відтінків, і всі вони зберігаються за кольорами у спеціальних висувних скриньках, причому цей каталог кольорів створювався кілька століть.

Існує також славна швейцарська гвардія – піхотна когорта швейцарців священної охорони Папи Римського – єдиний сьогодні вид збройних сил Ватикану. Її справедливо можна вважати найстарішою армією світу, що існує до наших днів. Заснована ще в 1506 році, нині вона нараховує близько сотні гвардійців, які готуються в швейцарських Збройних силах і служать у Ватикані, виконуючи службові обов'язки у стародавніх мальовничих шатах. Але наскільки ефективна ця охорона, коли Папа входить у натовп? За словами гвардійця Ніко Кастеллузо, «наша охорона надзвичайно ускладнюється. Папа дуже тісно спілкується з людьми. Він усвідомлює, як небезпечно ризикує при цьому, але все ж іде до людей. Ми співпрацюємо з карабінерами, італійською воєнізованою поліцією. Але якщо хтось захоче напасти, то завжди знайде таку можливість. І нам залишається лише молитися, щоби цього не сталося».

Джерело: «Сибирская католическая газета»

Дві стежини

По одній дорозі до Бога йшли дві людини. Кожен мав свою стежку. В одного вона була широка, красива на початку, а в кінці – вузька; в іншого ж – навпаки.

– Ого, а чому в нього такий просторий, гарний і квітучий шлях? – задрісно заглядаючи на сусідню стежку, покаржився Всевишньому.

– Ти теж маєш гарний шлях, просто йди по ньому далі.

– Та ні, не такий! Я йому зроблю, щоб вона теж була вузька. Щоб було чесно, – промовив той і зійшов на чужу путь.

Трудився довго: каміння позносив, калюжі поробив, квіти потоптав та ще й гравієм траву засипав.

– Ну, тепер буде ще й гірша, ніж у мене. Ще залишилося подивитися, як він по ній пройде.

Чекав довго, але нікого не нагледів.

– Ай, – фиркнув, – вернуса краще на свою дорозу.

Але при кожній спробі потрапити на свою стежку чоловік опинявся в тій, яку зробив: з калюжами, камінням та брудом.

– Де поділася моя? – допитувався в Бога.

– Поки паплюжив чужу – руйнував свою...

У кожного з нас – своя дорога і не варто оглядатись по сторонах, а тим паче – якимось реагувати, бо воно буде нас відволікати, а користі ніякої не принесе.

Юлія ГОЛОВЧИН
Джерело: CREDO

«Татування може відчинити віконце злону духові»

Останнім часом навіть у християнському середовищі зустрічаються різні думки щодо того, чи можна робити тату, чи ні. Щоби розібратися в цій темі, ми поговорили з отцем Євгеном Ейсмантом, SAC – священиком, який проводить заступницькі молитви і молитви звільнення від впливу зла.

– Отче Євгене, як Церква ставиться до татування?

– Можна відповісти словами Святого Письма. У 19-му розділі Книги Левіт Бог сказав Своему народу: «Не робіть нарізи на тілі в знак жалоби по померлих і не наколюйте написи на вашій шкірі. Я – Господь!»

Також в Одкровенні святого Івана ми знайдемо подібні слова: «Якщо хто вклоняється звірині та образу її, і приймає знамено його на чоло своє або на руку свою, сам теж нап'ється вина люті Божої» (Одкр. 14, 9).

Ми ніколи не знаємо, що означає те чи інше татування. Під видом гарних, простих татувань може ховатися певний таємний зміст, певна філософія. Навіть якщо ми наносимо тату несвідомо, воно може бути приводом, щоб ми відчинили віконце злону духові.

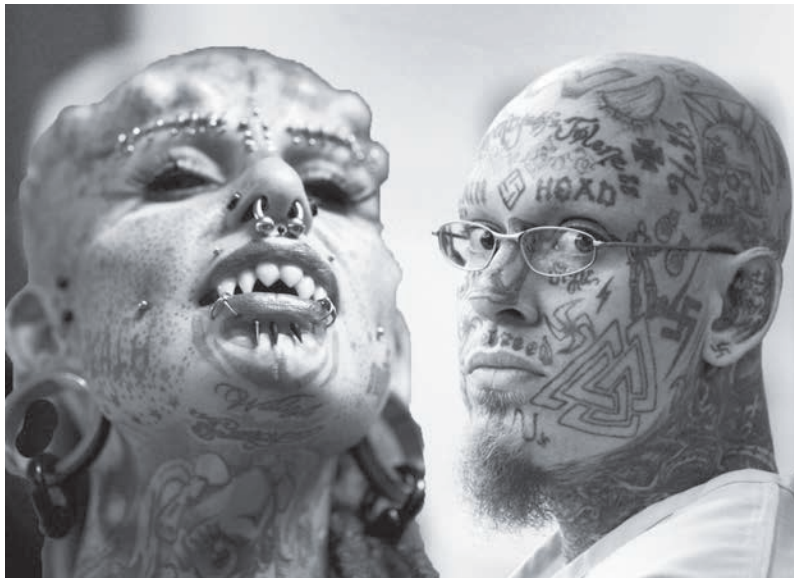
– У Книзі Левіт сказано не наносити тату на знак жалоби за померлими. Сьогодні ж у більшості випадків молодь робить «наколки» лише «заради краси». Чи можуть вони нести якусь духовну небезпеку?

– Так. Навіть коли ми щось робимо несвідомо, ми все одно відчиняємо кватирку злону духові. У моїй практиці був випадок, коли дівчина задля краси зробила на плечі татування метелика. Потім десь через місяць, може більше, вона стала залежною від сексу. Вона шукала в кожному предметі або людині спосіб задоволення своїх сексуальних потреб. Не знаючи, що з цим робити, ця дівчина прийшла до священика і попросила про заступницьку молитву. У той час я ще був дяконом, і цей священик взяв мене на допомогу, щоб також помолитися за неї. Дівчина розповіла нам свою історію (з тату), і коли ми почали розбиратися в цій історії, то виявилось, що в Єгипті метелик означав богиню сексу.

Виходить, що ця дівчина, не знаючи, зробила таке татування і тим самим відчинила кватирку злону духові. Потім вона під час молитви відреклася від усього цього і стала вільною, а згодом вивела це татування.

– А чи можна наносити тату з зображенням хреста чи різних святих?

– Одного разу я допомагав помолитися одному екзорцисту. До нього на молитву прийшов чоловік, у якого було татування вервиці на руці, і під час молитви ця частина тіла почала пекти.

Потім виявилось, що цей чоловік уклав союз зі злим духом через це зображення вервиці. Здавалося б, це священний символ, але, тим не менше, він став причиною поневолення людини. Це не було спонтанне, але певне поневолення.

Тому, якщо з'являються такі питання, я завжди згадую цей момент зі своєї практики. Бог Сам говорить: «Не робіть ніяких зображень на своєму тілі, адже воно є святиною Святого Духа». Ми знаємо, що в книгах ми маркерами не пишемо. Так само – і з тілом.

Нашою прикрасою може бути хіба хрестик, медалик. І немає потреби наносити щось на своє тіло. Найчастіше це прагнення звернути на себе увагу інших людей. А потреба цієї уваги може бути результатом певної сімейної психологічної проблеми.

Що стосується написів, які дехто наносить, то окремі літери можуть також означати певні символи.

Що би ми не хотіли зробити, завжди треба ставити насамперед питання: навіщо? Хтось робить тату для краси чи для того, щоб заглушити в собі певні проблеми. Але насправді це не є необхідним для спасіння. Краще повісити собі хрестик, або поїхати в санктуарій помолитися, або придбати ікону. Я не бачу раціональних причин, щоб наносити щось на своє тіло.

– Відомо, що християни-копти наносять собі тату з зображенням хреста, щоб у разі смерті від рук ісламістів бути похованими по-християнськи. Як ставитися до цього прикладу татування?

– Це – випадок інкультурації. Церква не змінює культури, а лише намагається увійти в культуру того народу, який споконвіку жив на певній території. Коли священики приїжджають в Африку, то бачать, що там є певна традиція. І вони не можуть відразу скасувати ті обряди, які існували тут століттями.

Відомо, наприклад, що у 30 відсотків населення Європи є тату. Але нам не варто гнатися у цьому плані за Європою, оскільки там теж є деморалізація і секуляризм.

Але не будемо демонізувати

все, адже є така спокуса – у всьому бачити зло. Якщо тату робиться з метою розпізнавання, і споконвіку було так, в цьому випадку воно не впливає на духовність людини. Однак тату не є елементом нашої культури. Елементом нашої культури є людяність, моральність і, якщо подивитися на минуле нашого краю, то побачимо, що раніше люди не робили татувань.

– Може, це різке питання, але тату – це гріх?

– Мені важко відповісти, чи є тату гріхом. Ми не можемо сказати, наприклад, що гріхом є читання книг про Гаррі Поттера, але ми знаємо, що в цій книзі є закриті обряди чаш, що людина, читаючи це, може стати частково поневолена.

Також це стосується слухання музики «техно». Це не гріх. Але якщо довго слухати таку музику або брати участь у техно-концертах, які є посвяченням злу, то можна також стати невольником злого духа. Про таке явище є свідоцтво Леха Докавіча, світської людини з Польщі, який розповідає про моменти поневолення через музику «техно». Не є гріхом просто послухати музику, але не можна входити в це глибоко.

Це ж стосується і татувань. Ми можемо, не знаючи сенсу тату, відкрити можливість діяволу мати на нас свою печать.

– А що робити людині, яка вже зробила собі татування і не знала про духовну небезпеку, яку вона може спричинити?

– У цій ситуації слід звернутися до священика-харизматика і попросити про заступницьку молитву. Але я повторюю, що не потрібно занадто все демонізувати і говорити, що навколо – одне зло. Навколо нас є Бог, і якщо людина навіть оступилася, то це не означає, що вона зразу ж буде покарана. Якщо би Бог хотів послати на землю покарання, то Він послав би карателя, а Він послав Спасителя. Тому у нас завжди є можливість повернутися до Бога – прийти, попросити про молитву і вийти зі стану гріха.

Розмовляла
Марина ВАЛАСАР
Джерело: catholic.by

В Європі зростає дискримінація християн

В останні роки в Європі зростає дискримінація християн за релігійною та етнічною ознакою. Зокрема, послідовники Христа зазнають нападок з боку мусульман в центрах для біженців. Це видно з опублікованого 28 червня звіту за 2015 рік, складеного віденською «Обсерваторією нетерпимості та дискримінації стосовно християн». Інститут задокументував 180 (у 2014 році – 150) випадків жорстоких нападів на християн, храми та осквернення кладовищ, антихристиянських образів і дискримінації на робочому місці.

Серед країн, в яких найчастіше мали місце антихристиянські події, в першу чергу знаходиться Франція з 63 такими випадками. Це, насамперед, знищення й осквернення церков і кладовищ. У Німеччині задокументовано 20 подібних актів вандалізму, в Італії – 14, у Великобританії – 13.

Директор «Обсерваторії» Елен Крюгер Фантіні вимагає від держави та місцевих органів влади й відповідальних осіб краще захистити християнських біженців. Вона зазначила, що в центрах для мігрантів необхідно звертати більше уваги на релігійну приналежність людей, які там перебувають. Працівники центрів повинні бути краще інформовані, у чому полягають конфлікти на релігійному ґрунті. Як остаточне вирішення питання вона визнала створення окремих центрів для християн.

У звіті говориться про випадки дискримінації щодо послідовників Христа в окремих країнах. У Німеччині доходило до актів вандалізму й руйнування церков і каплиць. Радикальні ліві в Гамбурзі напали на батьків, що протестували проти статевого виховання в школах, а також на противників абортів, які брали участь у Марші за життя в Берліні. Як приклад нетерпимості, «Обсерваторія» також визнала один з туристичних буклетів, розповсюджених у Баварії: оскільки все більше мусульманських туристів відвідує цей німецький край, на фотографіях найвищого піку в Баварських Альпах – Цугшпітце – вирізано розташований на цій горі хрест.

В Італії заарештовано 15 мусульманських біженців, які в Середземному морі викинули з човна, що прямував до італійського узбережжя, 12 християн, які пливли разом з ними. Винуватцями були мусульмани з Сенегалу, Кот-д'Івуару, Малі та Гвінеї. Після прибуття на Сицилію їх було заарештовано та висунуто звинувачення у вбивстві з релігійної ненависті.

У Швеції координатор з питань державної політики боротьби з екстремізмом Мона Салін під час двосторонньої дискусії словесно атакувала християнську акушерку, яка сказала, що вона не бере участі в абортах. Салін звинуватила її в екстремістському сповіданні своєї віри, яку, на її думку, можна порівняти з джихадистами («Ісламської держави»).

У доповіді також згадується випадок з пастором з Великобританії, який у тюрмі для злочинців, ув'язнених за сексуальні злочини, виголосив проповідь, що містила цитати з Біблії про гріхи, пов'язані з людською сексуальністю. Серед них був вірш про природу гомосексуальності. Це було визнано несумісним з законом рівності, і пастору заборонили працювати.

В Австрії з віденського муніципального дитячого садочка було звільнено виховательку за нібито порушення релігійного нейтралітету державних установ. За даними «Обсерваторії», вона пояснила дітям, що під час Різдва християни святкують народження Ісуса.

Загалом з 2005 року «Обсерваторія нетерпимості і дискримінації стосовно християн» зафіксувала понад 1600 випадків дискримінації християн у Європі.

За матеріалами: wiara.pl CREDO

Притча про те, навіщо смерті коса

Притча відкриє очі на те, що для нас є смерть і чому дорога в Рай заростає травою

– Ви – коваль? – голос за спиною пролунав так несподівано, що Василь аж здригнувся. До того ж, він не чув, щоби двері в майстерню відчинялися і хтось заходив усередину.

– А стукати не пробували? – грубо відповів він, злегка розсердившись і на себе, і на моторного клієнта.

– Стукати? Хм... Не пробувала, – відповів голос. Василь схопив зі столу дрантя і, витираючи напружені руки, повільно обернувся, прокручуючи в голові відповідь, яку він зараз збирався кинути в обличчя цього незнайомця. Але слова так і залишилися десь у його голові, оскільки перед ним стояв вельми незвичайний клієнт.

– Ви не могли би виправити мені косу? – жіночим, але злегка хрипливатим голосом запитала гостя.

– Все, так? Кінець? – відкинувши ганчірку кудись в кут, зітхнув коваль.

– Ще не все, але набагато гірше, ніж раніше, – відповіла Смерть.

– Логічно, – погодився Василь, – не посперечався. Що мені тепер потрібно робити?

– Виправити косу, – терпляче повторила Смерть.

– А потім?

– А потім наточити, якщо це можливо. Василь кинув погляд на косу. І справді, на лезі були помітні кілька вищербин, та й саме лезо вже пішло хвилею.

– Це зрозуміло, – кивнув він, – а мені-то що робити? Молитися чи речі збирати? Я просто вперше, так би мовити...

– А-а-а, ви про це... – плечі Смерті затряслися в беззвучному сміхові. – Ні, я не за вами! Мені просто косу потрібно підправити. Зможете?

– Так я не помер? – непомітно обмацуючи себе, запитав коваль.

– Вам видніше. Як ви себе відчуваєте?

– Та ніби нормально.

– Нема нудоти, запаморочення, болю?

– Н-н-ні, – прислухаючись до своїх внутрішніх відчуттів, невпевнено відповів коваль.

– У такому разі вам нема про що турбуватися, – сказала Смерть і простягнула йому косу.

Взявши її в моментально задерев'янілі руки, Василь почав оглядати її з різних сторін. Роботи там було на півгодини, але усвідомлення того, хто буде сидіти за спиною і чекати закінчення роботи, автоматично продовжує термін, як мінімум, на кілька годин.

Переступаючи ватяними ногами, коваль підійшов до ковадла і взяв у руки молоток.

– Ви це... сідайте. Не будете ж Ви стояти?! – вклавши у свій голос всю свою гостинність і доброзичливість, запропонував Василь.

Смерть кивнула і сіла на лавку, спершись спиною до стіни.

...Робота закінчувалась. Випрямивши лезо, наскільки це було можливо, коваль, взявши в руку чавило, зиркнув на свою гостю.

– Ви мене вибачте за відвертість, але я просто не можу повірити в те, що тримаю в руках предмет, за допомогою якого було увірвано стільки життів! Жодна зброя у світі не зможе зрівнятися з ним. Це воістину неймовірно!

Смерть, яка сиділа на лавці в невимушеній позі і розглядала інтер'єр майстерні, якимось помітно напружилася. Темний овал капюшона повільно повернувся у сторону ковала.

– Що ви сказали? – тихо промовила вона.

– Я сказав, що мені не віриться в те, що тримаю в

(Далі, у колонці, на стор.15)

ЛІТУРГІЙНО-ОБРЯДОВІ ЗАПИТАННЯ

На запитання з царини літургійно-обрядових питань відповідає о. Андрій Нагірняк на основі книжки «Про мораль, звичаї, обряди» (Львів: Свічадо, 2009) і рубрики «Запитання до священика», що існує на офіційній інтернет-сторінці УГКЦ — www.ugcc.org.ua.

69. Яка є відмінність між оливопомазанням, елеопомазанням, миропомазанням і так званою конфірмацією? (Андрій)

– Таїнство оливопомазання (елеопомазання, маслосвяття, соборування) – це свята Тайна, яка уділяється усім, хто потребує Божого благословення і помочі в тілесній та душевній недужі. Це продовження місії Ісуса Христа, який сам оздоровляв немічних та недужих і послав Своїх апостолів, щоб вони лікували усяку хворобу та всяку неміч, зокрема, через помазання оливою. Про молитву над хворим та помазання оливою згадує у своєму посланні й апостол Яків (пор.: Як. 15, 13-16). Під час звершення цього таїнства відбувається освячення олії і священик хрестовидно помазує різні частини тіла (чоло, очі, вуха, уста, ніздрі, груди, руки, ноги), що вказує на те, що Бог опікується цілою нашою істотою. У цьому таїнстві людина зустрічає Господа й одержує не лише зовнішнє – тілесне, але й внутрішнє – духовне зцілення. Оскільки традиційно це таїнство звершується збором (собором) семи священиків, то воно отримало назву «соборування».

Таїнство миропомазання звершується одразу після хрищення. Для нашого нового життя після другого народження у таїнстві Хрищення ми потребуємо життєдайних сил, сили Святого Духа. Саме дар Святого Духа отримує новоохрищений через помазання святим миром (сумішшю пахучих масел, яку освячує патріарх раз на рік – у Великий четвер). У римо-католицькій традиції саме це таїнство називається конфірмацією.

Ще існує один термін – «мирування», який означає обряд помазання олією, яка була благословенна на Вечірні з литією, напередодні великих свят.

70. Чим керуватись, даючи пожертву «на божє», «за здоров'я», «за упокій»? (Олег)

– Слід розуміти, – а, на жаль, не всі це розуміють, – що кошти, які Ви даєте, насправді є не «платою за послуги», а жертвою, яку приносить Богові людина через священика – або з проханням, або з вдячності, або як перепрошення за гріхи, або з проханням про прощення гріхів померлого та його упокій. І те, наскільки ти є щедрий (згідно з можливостями, які Бог знає) у своєму приносі, виявляє, наскільки ти віриш в

його ефективність; наскільки твої руки відкриті, щоби щедро дати, настільки щедро вони і зможуть отримати («Бог любить тих, що дають щедро»). Щодо конкретної величини жертви і того, що це отримує священик, то ця традиція має біблійне підґрунтя (в книзі Левіт). Тобто ти свою жертву складаєш Богу, а вже Бог передає це для користання священику.

Також варто пам'ятати про давню біблійну традицію й обов'язок десятини. Цю тему досліджує у своїй статті «Подзвінне по десятині» Галина Пастушок (журнал «Патріархат»). Ось декілька думок з цієї статті:

Церква існує для того, щоб євангелізувати. Ця проста теза дуже добре передає живість Церкви, її здатність змінюватися, бути відкритою до світу, постійно рости. Всі кошти, що з'являються в розпорядженні парохії, мали б, за цією логікою, використовуватися для укріплення насамперед Церкви-спільноти (і далеко меншою мірою – Церкви-інституції), ширення її керигми у світі. Особисто мені десятину – зрештою, як і Христа з Його Церквою, – відкрила протестантська спільнота. Мій шлях до десятини тягнувся ще довго після моменту навернення.

Спочатку я не сприймала аргументів на кшталт того, що, не даючи десятини, я «окрадаю Бога» (зразок занадто прямолінійного і претензійного протестантського мислення); потім довго вагалася з прийняттям рішення. Цілий рік пішов на подолання страху, псевдовиправдань і нерішучості. І навіть коли я внутрішньо вже прийняла рішення, ще

майже рік мені не вдалося його втілити просто через людську слабкість.

Бог навчав мене покійно молитися про сталість у давній десятині, дбайливо розмінювати і відкладати гроші ще за кілька днів до неділі. А найголовніше, мабуть, те, що Він дарував мені розуміння: недавання десятини не робить мене менш цінною для Нього, як і давання не підносить мене в Його очі.

По якомусь часі я відчула, що десятина, дана від щирого серця, є щепленням проти жадібності й невдячності. Також вона є одним із виявів живого контакту з Богом, бо нагадує стосунки батька і дитини; знаєте, як це буває: дитина дарує татові ним же подарований їй іграшковий автомобіль... Якщо у світі гроші задовольняють потреби людини, зростання яких нема спину, то віддавання десятини Церкві допомагає людині лікуватися від невситимості. Утримуваний парохіянами храм може бути навіть дуже гарним, повним цінних речей – ікон, позолоти, рушників, свічників, літургійного начиння і т.п., – однак важливо, щоби парохіяни усвідомлювали, що на всю цю пишноту, як і на різноманітні сфери діяльності Церкви, склалися їхні десятини і пожертви. Бо храмова пишнота, створена з невідомих джерел або забезпечена державною підтримкою «своєю», «правильною» Церквою, лише пригнічуватиме парохіян, наочно показуватиме їм, що вони не мають тут жодної влади. І так відмирання десятини веде за собою пасивність мирян у всіх інших царинах церковного життя, а відродження її вчить їх активності і відповідальності за Церкву.

71. Чи можна працювати в суботу перед Великоднем на городі, якщо іншого часу для цього немає? Коли у Світлий тиждень можна починати працювати? (Наталія)

– Не існує точних вказівок щодо Ваших запитань. Офіційно святковим днем є лише Великдень, але традиційно ще в понеділок та вівторок Світлого тижня вірні продовжують святкувати Воскресіння ГНІХ. Це пов'язано також із традицією відвідування в ці дні гробів своїх рідних та близьких, що померли, щоб і з ними разом ще раз прославити Христа за те, що Він «смертю смерті подолав і тим, що в гробах, життя дарував».

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

о. Орест-Дмитро ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

Обережно, секти!

(Продовження, початок у «Меті» № 7/116 за вересень 2015 р.)

самого себе і не здатен реально оцінювати навіть власного життя і власної ситуації. Часто без якогось сильного потрясіння чи сторонньої допомоги такий вчинок для сектанта просто неможливий. А «прийти до себе» – це перша і найголовніша передумова виходу з секти.

Якщо ж людині все-таки вдалося критично оцінити власну ситуацію і вона вирішила покинути секту, то насамперед потрібно розірвати будь-який контакт із сектантським середовищем. Адже секта докладе усіх зусиль, щоб повернути «заблукану» вівцю у свою отару, дуже часто користуючись методами психологічного терору, проти якого не завжди легко встояти. Щоб від початку утриматись на плаву, не поринувти на дно депресії та відчаю, варто пошукати доброго духовного наставника, який допоможе у скрутний час реабілітації після виходу із секти.

41. Чи люди, які вийшли із секти, можуть одразу повернутися до нормального життя, чи потребують довгої реабілітації?

Якщо людина покинула лави секти, вона практично не здатна до нормального життя у суспільстві. Тому кожен, хто справді ввійшов у секту, а не лише там побував, потребує періоду реабілітації. Інтенсивність та тривалість реабілітації залежить від дуже багатьох чинників: від психічної конституції самого постраждалого, типу психологічного впливу й інтенсивності психічних маніпуляцій, яким його піддали під час перебування в сектантському угрупованні. На превеликий жаль, в Україні ще немає реабілітаційних центрів, які професійно могли б надавати допомогу тим, хто постраждав від діяльності сект. Тому постраждалі вимушені самі шукати допомоги у священиків. Сподіваюся, що найближчим часом проблему з браком таких центрів буде розв'язано.

42. Чи безпечно товаришувати із сектантом?

Якщо запитати людей, чи небезпечно товаришувати з наркоманом, більшість відповідь ствердно. Але якщо запитати, чи небезпечно товаришувати із сектантом, то тут уже виникають сумніви. Насправді наркоманія і сектантство – речі одного штибу: і те, і те позбавляє людину свободної волі, змінює її ментальність, залишає без потрібного критичного погляду на життя і здатності критично мислити. Як наркоман у центр свого життя ставить наркотик, так сектант – ставить секту (зверніть увагу, що саме секту, а не Бога), без якої не уявляє свого існування. Як і більшість наркоманів має потребу затягувати у прірву наркоманії інших, так і сектант не може опиратися внутрішній психологічній потребі затягувати в болото сектантства усіх докола себе. Насправді неможливо товаришувати з сектантом і водночас залишатися поза його впливом. Тому краще уникати

подібного товариства.

43. Як жити із сектантом?

Це складне запитання. З одного боку, коли хтось із близьких потрапив під сектантський вплив, то це часто перетворює життя з ним під одним дахом на справжнісіньке пекло: сектанти нав'язують свої переконання іншим і прагнуть переробити всіх докола себе на власний манір, є джерелом постійних сварок у домі. З іншого ж боку, християнська заповідь любові змушує нас не відкидати сектантів як таких, а тим паче – своїх ближніх. Тому потрібно докласти максимум зусиль, щоб дарувати людині, яка потрапила в халепу, якнайбільше своєї любові, якнайбільше часу, виявити розуміння (як людині, а не як сектантові). Ваша любов і молитва здатні стати для сектанта саме тією спасенною стежиною, яка дасть йому великі шанси покинути секту.

43. Після того, як у моїх знайомих жінка разом із дитиною пішла у секту, чоловік залишився поза сім'єю. Чи належність одного із членів сім'ї до секти обов'язково руйнує сім'ю?

Теоретично така сім'я має шанси зберегтися. Але практика, на жаль, свідчить, що переважна більшість таких сімей розпадається. Ті, хто не увійшли до секти, мали би спробувати докласти максимум зусиль, щоб зберегти сім'ю, особливо своєю молитвою та любов'ю. Але для цього потрібна неабияка християнська зрілість. Для тих, хто поза сектою, подібна ситуація може спричинити правдиве християнське навернення і повернення назад тієї сторони, яка відійшла до секти. Тому потрібно дати шанс такій сім'ї зберегти себе.

44. Що робити, щоб моя дитина не потрапила до секти?

Насамперед потрібно дбати про виховання своїх дітей. Якщо між батьками та дітьми складаються дружні стосунки, є взаємна повага та відкритість, це суттєво зменшує ризик потрапляння дитини в сектантські лабеті. Також вкрай важливо виховувати дитину в дусі активного християнського життя: якщо батьки беруть дитину змалечку до церкви, якщо дитина бачить своїх батьків, які моляться, читають Святе Письмо, якщо батьки вчать дитину молитися, навчають правд віри, стараються дати відповідне християнське виховання, то це зменшує ризик потрапляння дитини до секти. І насамкінець, якщо дитина бачить нормальні гармонійні взаємини між батьками і зростає в атмосфері любові та розуміння – вона ніколи не потрапить до секти. Одне слово, дайте дитині любов і релігійне виховання, станьте для неї прикладом християнського життя – і ваша дитина буде на всі сто відсотків застережена від сектантського впливу.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

Мандруючи Інтернетом

(Закінчення, початок – на 14 стор.)

руках зброю, яка...

– Зброя? Ви сказали – зброю?

– Може, я не так висловився, просто...

Василь не встиг договорити: Смерть, блискучим рухом схопившись з місця, через мить опинилася прямо перед обличчям коваля. Край капюшона злегка тремтіли.

– Як ти думаєш, скільки людей я вбила? – прошипіла вона крізь зуби.

– Я... Я не знаю, – опустивши очі в підлогу, видавив із себе Василь.

– Відповідай! – Смерть схопила його за підборіддя і підняла голову вгору. – Скільки?

– Н-не знаю...

– Скільки? – викрикнула вона прямо в обличчя коваля.

– Та звідки я знаю, скільки їх було? – намагаючись відвести погляд, не своїм голосом пискнув коваль.

Смерть відпустила підборіддя і на кілька секунд замовкла. Потім, згорбившись, вона повернулася до лавки і, важко зітхнувши, сіла.

– Значить, ти не знаєш, скільки їх було? – тихо промовила вона і, не дочекавшись відповіді, продовжила: – А що, якщо я скажу тобі, що я ніколи, – чуєш? ніколи! – не вбила жодної людини! Що ти на це скажеш?

– Але... А як же?..

– Я ніколи не вбивала людей! Навіщо мені це, якщо ви самі прекрасно справляєтеся з цією місією? Ви самі вбиваєте один одного! Ви! Ви можете вбити заради папірців, заради вашої злості і ненависті, ви навіть можете вбити просто так, заради розваги. А коли вам стає цього мало, ви влаштовуєте війни і вбиваєте один одного сотнями і тисячами. Вам просто це подобається. Ви – залежні від чужої крові! І знаєш, що найнеприємніше у всьому цьому? – Ви не можете собі в цьому зізнатися! Вам простіше звинуватити у всьому мене...

Смерть ненадовго замовкла.

– А ти знаєш, якою я була раніше? Я була вродливою дівчиною, я зустрічала душі людей з квітами і проводжала їх до того місця, де їм судилося бути. Я посміхалася їм і допомагала забути про те, що з ними сталося. Це було дуже давно... Подивися, що зі мною сталося!

Останні слова вона просто викрикнула і, схопившись із лави, скинула з голови капюшон.

Перед очима Василя постало помережане зморшками обличчя глибокої старості. Рідке сиве волосся висіло поплутаними пасмами, куточки потресканих губ були неприродно опущені вниз, оголюючи нижні зуби, які кривими осколками виринали з-під губи. Але найстрашнішими були очі. Абсолютно вицвілі, нічого не виражаючі, вони вступили у коваль.

– Подивися, в кого я перетворилася! А знаєш – чому? – вона зробила крок у сторону Василя.

– Ні, – зіщулившись під її пильним поглядом, хитнув він головою.

– Звичайно, не знаєш! – посміхнулася вона. – Це ви зробили мене такою! Я бачила, як мати вбиває своїх дітей, я бачила, як брат вбиває брата, я бачила, як людина за один день може вбити сто, двісті, триста інших осіб! Я ридала, дивлячись на це, я вила від нерозуміння, від неможливості того, що відбувається, я кричала від жаху...

Очі Смерті заблищали.

– Я поміняла своє прекрасне плаття на цей чорний одяг, щоби на ньому не було видно крові людей, яких я проводжала. Я одягла капюшон, щоби люди не бачили моїх сліз. Я більше не дарую їм квіти. Ви перетворили мене в монстра, а потім звинуватили мене у всіх гріхах! Звичайно, це ж так просто... – вона дивилася на коваля уважним поглядом. – Я проводжаю вас, я показую дорогу... Я не вбиваю людей... Віддай мені мою косу, дурню!

Вирвавши з рук коваля своє знаряддя, Смерть розвернулася і попрямувала до виходу з майстерні.

– Можна одне питання? – почулося ззаду.

– Ти хочеш запитати, навіщо мені тоді коса? – зупинившись біля відчинених дверей, але не обертаючись, запитала вона.

– Так.

– Дорога в Рай... Вона вже давно заросла травою!

Вчені науково підтвердили силу хресного знамення

Дослідження, проведені на базі лабораторії медико-біологічних технологій НДІ промислової і морської медицини, стали справжньою сенсацією. Вчені експериментально довели, що хресне знамення вбиває мікроби і змінює оптичні властивості води.

— Вчені, які є скептиками, підтвердили, що звичай хрестити їжу і питво перед трапезою, який походить із давнини, має глибокий містичний зміст, — розповідає фізик Ангеліна Малаховська. — За ним прихована практична користь: їжа очищається буквально за мить. Це велике диво, яке відбувається щодня.

Свої дослідження сили хреста Ангеліна Малаховська проводила майже 10 років. Була проведена велика серія експериментів, які багаторазово перевірили ще раз перед тим, як оприлюднювати результати. Вони — феноменальні: виявлено унікальні бактерицидні властивості, що з'являються у воді від її освячення молитвою та хресним знаменням. Відкрита нова, раніше невідома властивість Слова Божого перетворювати структуру води, значно підвищуючи її оптичну щільність у короткій ультрафіолетовій області спектра.

Сама можливість цих досліджень для Ангеліни Малаховської та її колег-петербуржців стала дивом — вони не фінансувалися, не входили в тематику НДІ. Але вчені виконали величезний обсяг робіт безоплатно — лише для того, щоб дати людям можливість відчути і побачити цілющу силу Бога.

Учені перевірили дію молитви «Отче наш» і хресного знамення на патогенних бактеріях. Для дослідження були взяті проби води з різних водойм — колодязів, річок, озер. У всіх пробах містилися кишкова паличка, золотистий стафілокок. Але виявилось, що якщо прочитати молитву «Отче наш» й осінити проби хресним знаменням, то кількість шкідливих бактерій зменшувалася в 7, 10, 100 і навіть більше 1000 разів!

За умовою експерименту — для виключення впливу можливого уявного навіювання — молитву читали і віруючі, і невіруючі люди, проте число патогенних бактерій в різних середовищах (з різними наборами бактерій) все одно зменшувалася в порівнянні з контрольним зразком.

Благотворним є і вплив молитви та хреста на людину — у всіх випробовуваних стабілізувався тиск, покращувалися показники крові. Дивний той факт, що показники змінювалися в точно потрібному для зцілення напрямку: у гіпотоніків тиск підвищувався, а в гіпертоніків — знижувався.

Було відзначено, що якщо хресне знамення людина накладала на себе недбало або не торкалася необхідних точок (середини чола, центру сонячного сплетення, заглиблень правого і лівого плеча), то позитивний результат впливу був набагато нижчим, або й узагалі відсутній.

Вчені виміряли оптичну щільність води до і після накладення на неї хреста і освячення.

— З'ясувалося, що оптична щільність води у порівнянні зі своїм вихідним значенням до освячення підвищується, — по-

яснює Ангеліна Малаховська. — Це означає, що вода ніби «кусвідомлює» сенс промовлених над нею молитов, запам'ятовує цей вплив і зберігає його як завгодно довго — у вигляді збільшення значення оптичної щільності. Вона ніби «насичується» світлом. Людське око вловити ці цілющі зміни структури води, звичайно, не може, але прилад-спектрограф дає об'єктивну оцінку цього явища.

Хресне знамення змінює оптичну щільність води практично миттєво. Оптична щільність водопровідної води, освяченої вчиненням над нею хресним знаменням звичайним віруючим, підвищується майже в півтора рази, а при освяченні священиком — майже в 2,5 рази! Тобто виходить, що вода «розрізняє» ступінь освячення — мирянином чи священиком, у якого пальці правої руки складені для благословення так, що зображують перші літери імені Христа.

Цікавий результат освячення води охрищеною, але невіруючою людиною, яка не носить натільного хрестика. Виявилось, що вода «розрізняє» навіть ступінь віри — оптична щільність змінилася тільки на 10%! Воістину — «по вірі вашій — хай буде вам».

Оскільки людський організм складається більш ніж на дві третини з води, це означає, що в нас Богом була закладена при створенні така система фізичних каналів, що регулюють всі біохімічні процеси в організмі, яка чітко «впізнає» ім'я Ісуса Христа!

Можна сказати, що хресне знамення — це генератор світла. При цьому зауважується, що при недбалому знаменуванні або при швидкому неблагоговійному маханні руками жодних змін (збільшення) оптичної щільності водопровідної води не виявлено.

Варто зазначити, що для християнина не таким важливим є наукове доведення, але важлива духовна цінність хресного знамені.

Вірте... — «по вірі вашій — хай буде вам»...

Джерело: TeNews

Вітаємо

ювілярів!

У листопаді святкують ювілеї!

30-річчя священства — о. Роман Шафран (09.11)

25-річчя священства — о. Любомир Кім (02.11)

25-річчя священства — о. Юрій Пастернак (21.11)

25-річчя священства — о. Любомир Ортинський (21.11)

25-річчя священства — о. Тарас Крупач (21.11)

15-річчя священства — о. Сергій Стесенко (11.11)

15-річчя священства — о. Руслан Грех (11.11)

10-річчя священства — о. Василь Попик (26.11)

60-річчя уродин — о. Борис Ковальчук (14.11)

55-річчя уродин — о. Микола Мисюк (03.11)

50-річчя уродин — о. Михайло Сулик (03.11)

45-річчя уродин — о. Юрій Лісньовський (25.11)

40-річчя уродин — о. Михайло Шкрібинець (21.11)

35-річчя уродин — о. Остап Гнатів (27.11)

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

«Хто на багатство покладається, той упаде...» (Примов. 11, 28)

В одному монастирі на березі Червоного моря життя вже давно протікало монотонно, безбарвно, мляво. Нарешті одного дня настоятель, спостерігаючи за снуванням мурашок, зауважив, з якою винахідливістю ті формують собі запаси поживи. І ось смуток, який пригнічував його, зник; він скликав ченців і каже їм:

— Браття, нам потрібно придумати щось нове для нашого життя. Бо якщо християни втраять винахідливість, то світ помре.

Один святий відлюдник з Нітрійської пустелі на питання подорожнього, чи щасливий він, відповів, що у нього зовсім немає часу над цим задумуватися.

Один Келійський старець зауважив: «Людина придумує правила для інших і винятки для себе».

Одного дня отець Сисой висловив глибоку думку: «Біда, якщо віра запізнюється бодай на годину».

Один молодий чернець питає отця Паладія:

— Чи не здається тобі, що я достатньо хороший?

Старець відповідає:

— Потрібно бути надзвичайно хорошим, аби бути хорошим достатньо.

— Чи повинні люди бути вдячні за те, що ми для них робимо?

— запитали якось ченці отця Макарія.

— Зовсім ні, — відповів старець. — Дайте сліпому очі — і він негайно зажадає брів!

— Чому так багато невдячних людей? — запитали в отця Сисоя.

— Бо після обіду ніхто не цінує ложки, — відповів старець.

Про одну світську людину, яка постійно докучала отцеві Макарію безліччю різноманітних дурниць, старець сказав: «Ніколи її присутність не порівнюється з її відсутністю».

Один з отців Скитської пустелі, хоч і був дуже ревним у молитві, все-таки дуже боявся смерті. Якось він звернувся за порадою до старця, і той йому каже:

— Чи така вже й велика різниця між смертю і виходком?.. Якщо вже треба туди йти, то треба йти!

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більше редактор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати

на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. +38(032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються.

Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»

Тираж: 6000 примірників, Замовл. №